MORAL STORIES

සුසිරි කතා

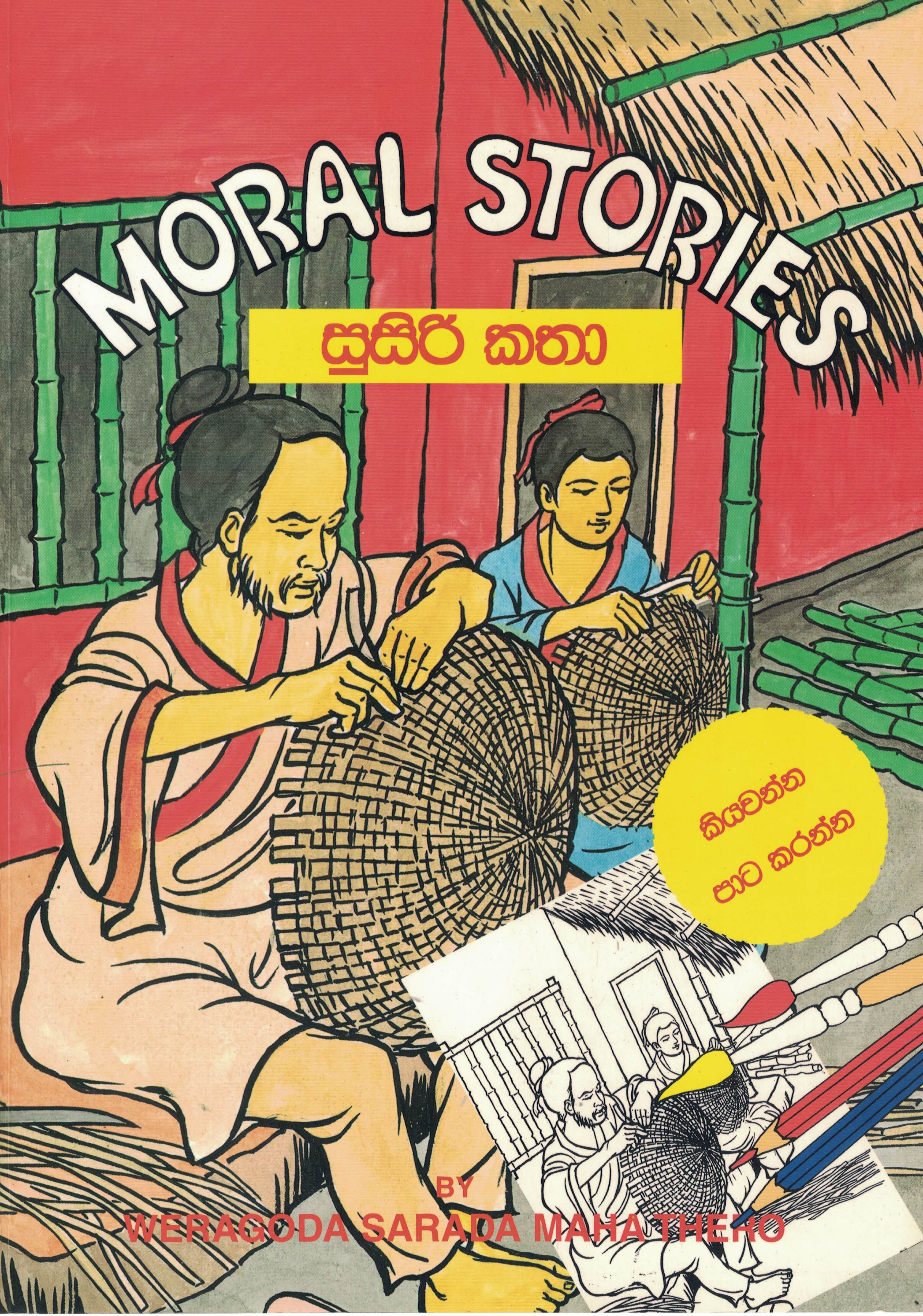

BY
WERAGODA SARADA MAHA THERO

MORAL STORIES
READ THEM, COLOUR THEM

සුසිරි කතා
කියවන්න, පාට කරන්න

AUTHOR

Ven. Weragoda Sarada Maha Thero

කර්තෘ

පූජ්‍ය වේරගොඩ සාරද මහා ස්ථවිර

ප්‍රකාශය

සිංගප්පූරු බෞද්ධ භාවනා මධ්‍යස්ථානය,

අංක 1, ජලන් මස් පුටේ,

සිංගප්පූරුව 128607.

දුරකතනය 7783330 , ෆැක්ස් 7730150

MORAL STORIES
READ THEM, COLOUR THEM
සුසිරි කතා - කියවන්න, පාට කරන්න

AUTHOR
VEN. WERAGODA SARADA MAHA THERO

කතෘ
පූජ්‍ය වේරගොඩ සාරද මහා ස්ථවිර

EDITOR-IN-CHIEF
Edwin Ariyadasa
ප්‍රධාන සංස්කාරක
එඩ්වින් ආරියදාස

GRAPHICS
Piyaratne Hewabatage
මාධ්‍යරූප
පියරත්න හේවාබටගේ

ASSOCIATED ARTIST
P. Wickramanayake
සහාය චිත්‍ර ශිල්පී
පී. වික්‍රමනායක

සිංහල අනුවාදය
මහාචාර්ය චන්ද්‍රිම විජේබණ්ඩාර

FIRST PUBLISHED
02. 02. 2000

ප්‍රථම මුද්‍රණය සිංගප්පූරුවේ දී
02. 02. 2000
ISBN: 981 - 04 - 0768 - 8

THE SINGAPORE BUDDHIST MEDITATION CENTRE
NO.1, JALAN MAS PUTEH
SINGAPORE 128607
TEL: 7783330 FAX: 7730150

පෙරවදන

අපේ ප්‍රකාශන ව්‍යාපෘතියේ නවතම අරමුණක් පිළිබිඹු කරමින් මේ "**සුසිරි කතා - කියවන්න -පාට කරන්න**" ඔබ අතට පත්වෙයි. ළමයින් සඳහා මෙබඳු පොත් සකසන්නට අප පෙළැඹුණේ වර්තමාන ලෝක තත්වය දෙස විමසුම් නෙතින් බලන විට පෙනී ගිය අවශ්‍යතාවක් සපුරාලනු සඳහා ය. උතුම් ගතිගුණ තුරන් වී මිනිස් බවින් පහළට ඇද වැටී වැනසෙන්නට ඉඩ නොදී බාල පරපුර බේරා ගන්නට අප විසින් වහ වහා ක්‍රියා කළ යුතුව පවතියි. මෙහි ඉදිරිපත් කර ඇති කතා වැනි සුසිරිත් ගැබ් කරගත් කතන්දර මගින් මානුෂික හා සදචාරමය ගුණාංග බාල පරපුරට ප්‍රගුණ කිරීම ඒ සඳහා අත්‍යවශ්‍ය ය.

මූලික වශයෙන් මේවා "චිත්‍රකතා" ලෙස හැඳින්විය හැකි වුව ද චිත්‍ර තරමට ම ඒ සමග දැක්වෙන පෙළ ද වැදගත් බව කිව යුතුය. මේ පොතින් උපරිම ප්‍රයෝජනය ලබා ගන්නට නම් ගුරු දෙගුරුන් විධිමත් රටාවකින් දරුවන්ට එහි භාවිතය පිළිබඳ මාර්ගෝපදේශ සැපයිය යුතුව පවතියි. මුලින් ම මේ කතා චිත්‍ර ද උපකාරී කරගෙන ළමයින්ට කියවා දිය යුතු ය. ඉන්පසු ඒවා පාට කරන්නට සලස්වන්න. චිත්‍ර පාට කරන්නට සැලැස්වීම මූලික අරමුණක් වුව ද කතා වලින් කියැවෙන සදචාර පණිවුඩය ග්‍රහණය කරගන්නට උදවු වීම අත්‍යවශ්‍ය ය. එහෙයින් කතන්දරය කියාදෙන අතරතුර ළමයින් ගෙන් ගුණ ධර්ම පිළිබඳ සරල ප්‍රශ්න ඇසීම කළ හැකි ය. නිදර්ශනයක් ලෙස ආහාර අපතේ යැවීම පිළිබඳ කතාවේදී කෑම බිම නාස්ති කිරීම "හොඳ වැඩක් ද, නරක වැඩක්ද?" වැනි ප්‍රශ්න නගා ඒ ගැන කතා කළ හැකි ය. එමෙන් ම ළමයින් ගේ භාෂා දැනුම වර්ධනය කිරීම සඳහා ද මෙය උපකාර කර ගත හැකි ය. අළුතින් වචන හුරු කර දීම මගින් වාග්මාලාව පුළුල් කිරීම කළ හැක. ළමයින් ගේ නිර්මාණාත්මක ප්‍රකාශන ශක්තිය වැඩෙන පරිදි මුදලාලි, නයා, ගිරවා, ආදීන් ගැන විස්තර කරන්නට පෙළඹවීම තවත් අර්ථවත් පියවරකි.

ළමයින්ට ඉගැන්වීමේදී මෙබඳු පෙළ සහිත චිත්‍ර කතා පොත් බෙහෙවින් ප්‍රයෝජනවත් ය. කතාව තේරුම් ගත් පසු එය පාට කිරීමෙන් ළමයි මහත් සතුටක් ලබති. අනතුරුව වඩාත් නිර්මාණශීලී ලෙස තමන්ගේ ම චිත්‍ර නිර්මාණයට ළමයින් පෙළඹෙනු ඇත. වඩාත් වැදගත් වන්නේ කතා වල හරය පසක් කර ගෙන එය චරිත සංවර්ධනයට අදාල කර ගැනීමයි.

මෙබඳු චිත්‍ර කථා තව තවත් ඉදිරියට නිර්මාණය කිරීම අපේ අපේක්ෂාවයි. මෙබඳු ප්‍රකාශන තුලින් නිරෝගී මනස් ඇති ප්‍රසන්න ප්‍රබුද්ධ මානව ප්‍රජාවක් ඇති කරගැනීමට අපගේ දයකත්වය මෙයින් ඉදිරිපත් කර සිටිමු.

ළමා පරපුරට විනෝදස්වාදය සමග ම ධර්මාස්වාදය ද ලබා දෙනු පිණිස අප විසින් සැලසුම් කරන පොත් පෙළෙහි පළමුවැන්න මෙසේ ඉදිරිපත් කිරීමට දයක වූ, විශේෂයෙන් පොත ඉතා ඉක්මනින් ටයිප් කර අවසන් කළ එල්. එන්. දමයන්ති මහත්මිය ඇතුළු හැම දෙනාට ම මගේ හෘදයංගම කෘතඥතාව පළකර සිටිමි. පොත අපේ අනුග්‍රාහකයනට හා ඒ අයගේ පවුල් වල හැමට තෙරුවන් බෙලෙන් ආයුරාරෝග්‍ය භාග්‍ය සම්පත් සුලභ වේවා.

පූජ්‍ය වේරගොඩ සාරද මහා ස්ථවිර
සිංගප්පූරු බෞද්ධ භාවනා මධ්‍යස්ථානාධිපති,
02.02.2000

CONTENTS
පටුන

Page

STORY ONE - පළමු වැනි කතාව

THE RICH MAN WHO WASTED FOOD - නාස්තිකාර මුදලාලි 2

STORY TWO - දෙවැනි කතාව

THE UNGRATEFUL KING - කළගුණ නො දත් රජතුමා 16

STORY THREE - තෙවැනි කතාව

GRAND FATHER IN A BASKET - සීයා කූඩයක් ඇතුළේ 34

STORY FOUR - හතර වැනි කතාව

THE WICKED PRINCE - නපුරු කුමාරයා 44

STORY FIVE - පස් වැනි කතාව

THE BOY WHO DID NOT WORK - වැඩ නො කළ ළමයා ගේ කතාව 58

STORY SIX - හය වැනි කතාව

MY SON, DID I MEASURE OUT THE MILK, WHEN I BREAST-FED
YOU - මැන ලද පුතේ කිරි දුන්නේ මා නුඹට? 76

SABBA DĀNAṂ DHAMMA DĀNAṂ JINĀTI
(THE GIFT OF DHAMMA EXCELS ALL GIFTS)

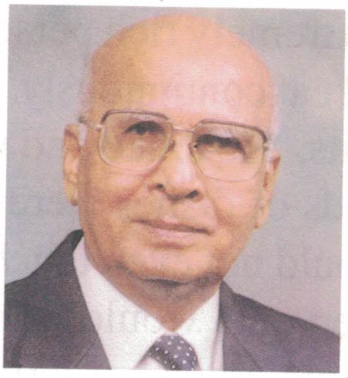

Late Mr. Simon Dhanapala Jayawardena

*The present book "**Moral Stories - Read them-Colour Them**" is sponsored with loving kindness towards all children. The book narrates stories teaches morals to the young enhances their colouring and drawing skill. The educational vale and the moral content have no special religious bias. We have the greatest happiness in sponsorship this, for today young people and for the children to come.*

This book is sponsored in loving memory of
Late Mr. Simon Dhanapala Jayawardena
by
beloved wife Mdm. Kamalawathi Jayawardena and Children
Dr. and Mrs. Rowland Jayawardena
Ms. Lalitha Gladys Jayawardena
Mr. & Mrs. U. G. Syril
Mr. & Mrs. Leslie Jayawardena
*May the merit accruing from this gift of Dhamma ensure **Late Mr. Simon Dhanapala Jayawardena** Eternal Bliss. May this merit ensure health, happiness and prosperity to the sponsors and their family.*

Ven. Weragoda Sarada Maha Thero

THE RICH MAN WHO WASTED FOOD

Once there lived an extremely rich person. His wealth seemed limitless. He would eat continuously. He would feed people with no regard about limits. He dined and wined in luxury. When he sat at the table all kinds of dishes were brought to him by his servants. At times, he would not even touch some of these dishes. But, to please him his servants would bring heaps and heaps of food. He and his attendants could eat only a limited quantity of food. Even while serving, his servants would keep on eating. At his home, the main activity was eating and drinking.

නාස්තිකාර මුදලාලි

එකමත් එක රටක හුඟක් පෝසත් මුදලාලි කෙනෙක් හිටියා. එයාට ගොඩක් වස්තුව තිබුණා. එයා හරි ම කෑදරයි. දවස තිස්සේ ම කන එකමයි වැඩේ. කන්න දෙන්න ගියාමත් සීමාවක් නෑ. තමනුත් හොඳට කෑවා. බිවුවා. සතුටු වුණා. සේවකයෝ ලෝකේ තියෙන හැම ජාතියේ ම කෑම හදලා කෑම මේස පුරවනවා. සමහර දට සමහර කෑම වලට එයා අත තියන්නෙවත් නෑ. ඒත්, මුදලාලිව සතුටු කරන්න සේවකයෝ කෑම ගොඩ ගොඩවල් හදනවා. එයාත් වැඩ කරන අයත් කෑවේ බොහොම ටිකයි. සේවකයෝ මේසයට කෑම ගේන ගමනුත් කනවා. එයාගේ ගෙදර ප්‍රධාන ම වැඩේ වුණෝ කන එකයි, බොන එකයි.

Every day a vast quantity of food was cooked at the rich man's house. The kitchen and its staff did not have a moment's leisure. It was always a matter of cooking and cooking. All the people in the rich man's house could not eat the large amounts of food prepared daily. The servants, after every meal, threw way huge quantities of food. No one wanted to eat anything left over. They would cook fresh food, throwing away what was left from earlier meals. The amount of food thrown away was very large. Heaps and heaps of food ended in the garbage dump.

දවස ගාණේ ම මුදලාලි ගේ ගෙදර කෑම ගොඩාක් හදනවා. කුස්සියටවත් කුස්සියේ වැඩ කරන අයට වත් කිසි ම විවේකයක් තිබුණේ නෑ. ඕනෑම වෙලාවක බැලුවොත් උයනවා, උයනවා. දවස ගාණේ හැදෙන කෑම ගොඩ මුදලාලි ගේ ගෙදර හැමෝ ම එකතුවෙලා කෑවත් ඉවර කරන්න බෑ. හැම කෑම වෙලාවකට ම පස්සේ සේවකයෝ කෑම ගොඩක් අහක දානවා. කවුරුවත් ඉතුරු වෙන දෙයක් ඊලඟ වේලට කන්නේ නෑ. හැම වේල ම අළුතෙන් උයනවා. කලින් වේලට උයපු කෑම විසි කරනවා. අහක දාන කෑම ප්‍රමාණය හුගක් විශාලයි. ගොඩ ගොඩ වල් කෑම කුණු ගොඩට දානවා.

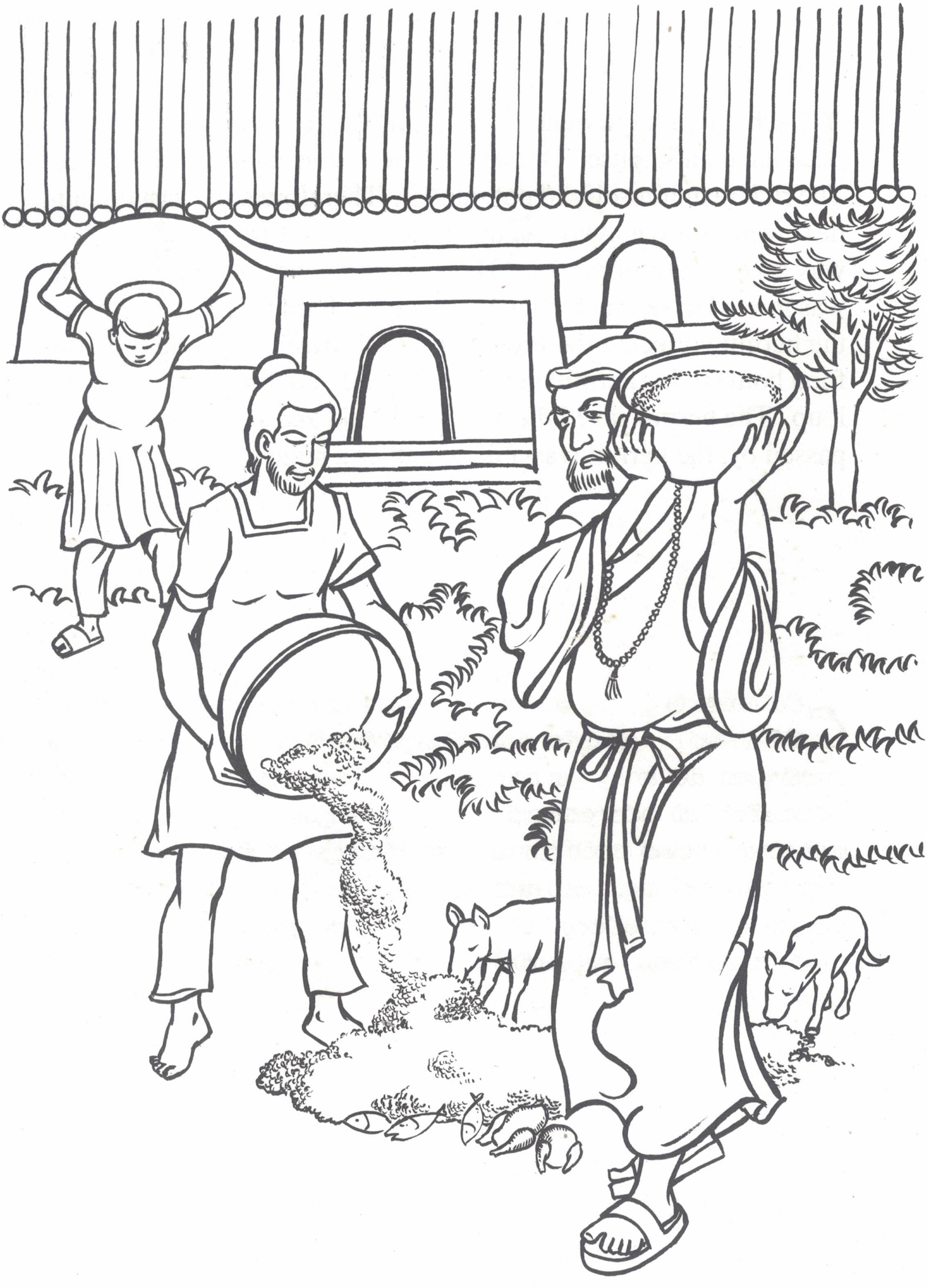

Each day a large quantity of food was thrown away from the rich man's house. The servants of the house-hold did not care. The rich man himself did not mind it. Therefore such vast quantities were thrown away. At this time, a hermit lived near by. He was a very careful person. He was restrained - disciplined. He was moved to see such huge quantities of food wasted. Therefore the hermit collected the food that was thrown away. He took the food home to his hermitage. There he treated the food, and dried it up. The hermit saved the discarded food and stored it. As time passed by, the hermit was able to gather a huge stock of food.

දවස ගාණේ ම මුදලාලි ගේ ගෙදර කෑම ගොඩක් අහක යනවා. සේවකයින්ට කිසි ගාණක් නෑ. මුදලාලිත් ඒ ගැන වැඩිපුර හිතුවේ නෑ. ඒ නිසා පුදුම ගොඩක් නාස්ති වුණා. ඔය කාලේ ලඟ පාත තැනක තාපසයෙක් හිටියා. එතුමා බොහෝ පරිස්සමෙන් වැඩ කරන කෙනෙක්. හික්මුණු විනීත උත්තමයෙක්. මේ වගේ මහා කෑම ගොඩක් අපතේ යනවා දැකලා එතුමා කම්පා වුණා. ඒ නිසා අහක දන කෑම තාපසතුමා එකතු කළා. ඒවා තාපසාරාමයට අරගෙන ගියා. එතුමා ඒවා සුද්ධ පවිත්‍ර කරලා හොඳට වේළුවා. අහක දැමූ කෑම එතුමා ගබඩා කර ගත්තා. ඔහොම කලක් ගත වෙන කොට මහ ගොඩක් කෑම ගබඩා කර ගන්න තාපසතුමාට පුළුවන් වුණා.

As time passed, the rich man started wasting more and more food. Suddenly, his servants found that the wealth of the rich man was gone. He had become very poor as his servants wasted everything carelessly. The rich man would sit at the table, but the servants would not have any food to serve him with. Mostly empty vessels were placed before him. The money and valuable things in the boxes were gone. Most of his servants too had left him. Only a few faithful servants remained. Day by day, the situation worsened. The rich man did not know how he could cope with this crisis.

කාල් ගත වෙද්දි මුදලාලි වැඩි වැඩියෙන් කෑම නාස්ති කරන්න පටන් ගත්තා. එක පාරට ම එයා ගේ සම්පත් සේරම ඉවර වේගෙන යන බව සේවකයන්ට තේරුණා. සේවකයන් හැම දේ ම නොසැලකිල්ලෙන් නාස්ති කරලා නිසා මුදලාලි හොඳටම දුප්පත් වෙලා තිබුණා. මුදලාලි මේසෙට වාඩිවෙලා බලා හිටියාට එයාට පිළිගන්වන්න සේවකයන් ළඟ කිසි ම කෑමක් තිබුණේ නෑ. හුගක් වෙලාවට හිස් භාජන තමයි මේසෙට ගෙනාවේ. ඔක්කෝම සල්ලිත් ඉවරයි. පෙට්ටගම් වල තිබුණු වටිනා දේවල් සේරමත් ඉවරයි. වැඩට හිටපු හුගක් අය යන්න ගියා. ඉතා ම හිතවත් දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙක් විතරක් නැවතුණා. දවසෙන් දවස තත්ත්වය නරක අතට ම හැරුණා. මේ අමාරුවෙන් කොහොම ගැලවෙන්න ද කියලා මුදලාලිට හිතා ගන්නවත් බැරි වුණා.

The rich man's wealth was totally gone. His servants, friends and helpers who wasted his possessions left him. Though he wasted vast quantities of food, at that time, he did not have even a morsel to eat now. Those days he never worked. He did not have to earn money. He had vast quantities of it. But, now all that was gone. He had to find a way of earning a living. He and his wife started a new and difficult way of life. They decided to weave baskets. They made baskets and sold them. With that little income they led a very poor life.

සල්ලි සේරම ඉවර වුනා මුදලාලි ළග තිබුණු. එයාගෙ වස්තුව විනාශ කරපු සේවකයො, යාළුවෝ, උදවුකාරයෝ සේරම එයාව දලා ගියා. එක කාලෙක කෑම ගොඩ ගොඩවල් අහක දපු මුදලාලිට අන්තිමේ එක හාල් ඇටයක් නැති තැනට පත් වුණා. ඒ දවස්වල එයා කිසිම වැඩක් පලක් කළේ නෑ. සල්ලි හම්බ කරන්න උවමනාවක් තිබුණේ නෑ. එයාට ඕන තරම් සල්ලි තිබුණා. ඒත් දැන් ඒ සේරම ඉවරයි. දැන් ජිවත් වෙන්න ක්‍රමයක් හොයාගන්න වෙලා. මුදලාලිත් මුදලාලි හාමිනෙත් දෙන්නම එකතුවෙලා කුඩ වියන්න පටන් ගත්තා. ඒ දෙන්නා කුඩ හදලා ඒවා විකිණුවා. එයින් ලැබුණු සුළු ආදයමෙන් බොහොම අසරණ විදියට ජිවත් වෙන්න පටන් ගත්තා.

The rich man, who had been reduced to poverty, made baskets for sale. To earn money, to buy some food for himself and his wife, he took along the baskets to be sold. He had to go from house to house to sell them. One day, he took the baskets to the hermitage of the hermit. The hermit at once recognized the man. He knew that this was the former rich man who wasted tremendous quantities of food. The hermit spoke to him: " Are you the rich man, who wasted such huge quantities of food, those days?" The former rich man said: " Yes Sir, I am that man." Hermit: " I saved a good part of the food you wasted. I have it all stored there. Whenever you want you can use that food. Never waste even a single grain."

සල්ලි නැතිව දුප්පත් වුණු මුදලාලි විකුණන්න කූඩ හැදුවා. එයාටයි, බිරිඳටයි කන්න යමක් මිළදී ගන්න එයා කූඩත් අරගෙන වෙළඳමේ ගියා. කූඩ විකුණන්න එයාට ගෙයක් ගෙයක් ගානේ යන්න සිදු වුණා. එක් දවසක් කූඩත් අරගෙන මුදලාලි තාපසතුමා ගේ ආරාමයට ගියා. තාපසතුමා එක පාරට ම මුදලාලිව අඳුනා ගත්තා. කෑම ගොඩ ගොඩවල් නාස්ති කරපු මුදලාලි තමයි මේ. තාපසතුමා එයාගෙන් "අර ඒ දවස්වල කෑම ගොඩ ගොඩවල් අපතේ යවපු මුදලාලි නේ ද මේ?" කියලා ඇහුවා "එහෙමයි, මම තමයි ඒ" කියලා මුදලාලි උත්තර දුන්නා. "මම ඔබ අහක දාපු කෑම වලින් සෑහෙන ගොඩක් එකතු කර ගත්තා. මං ඒවා මෙහෙ තැන්පත් කරලා තියෙනවා. ඔබට අවශ්‍ය ඕනෑම වේලාවක ඒවා ගන්න පුළුවනි. හැබැයි එක ඇටයක් වත් අපතේ යවන්න එපා" තාපස තුමා එයාට කිව්වා.

The hermit told the former rich man how he wasted the food. The hermit showed him the food he had saved from what the rich man's servants threw away. The hermit had dried that food in the sun and had kept it well stored. The hermit gave the rich man a good meal. He asked the man to take food for his wife too. The hermit said: " Do not waste any food. Do not throw away even a single grain of rice." The rich man understood it all. He knew that he had committed the crime of wasting food. He thought he would never do it again.

එයා කෑම නාස්ති කරපු හැටි තාපසතුමා මුදලාලිට මතක් කර දුන්නා. මුදලාලිගේ සේවකයන් ඉවත දැමූ කෑම වලින් තමන් එකතු කරගත් කෑම ගොඩක් පෙන්නුවා. තාපසතුමා මුදලාලිට හොඳ කෑම වේලකුත් දුන්නා. භාර්යාවටත් ගෙනියන්න කෑම දුන්නා. "කන දෙයක් කවදවත් අපතේ යවන්න එපා. එක හාල් ඇටයක් වත් වීසි කරන්න එපා" කියලා අවවාද කළා. මුදලාලි එය හොඳට තේරුම් ගත්තා. කෑම අපතේ යවලා තමන් කරල තියෙන්නේ බරපතල අපරාධයක් බව එයාට තේරුණා. කවදවත් එහෙම කරන්නේ නෑ කියලත් හිතා ගත්තා.

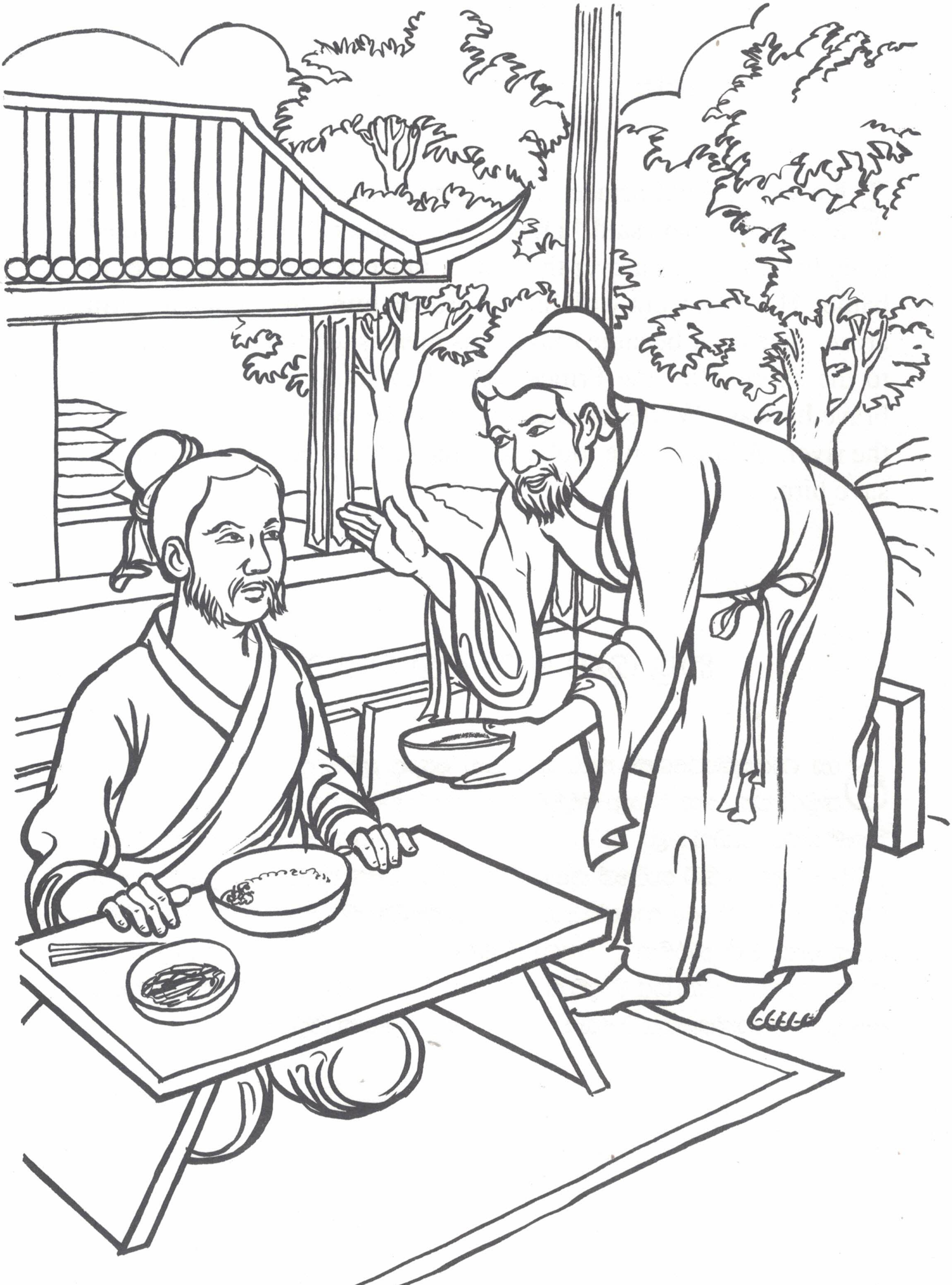

THE UNGRATEFUL KING

He was a royal prince. He did not want to listen to good advice. If others said " Don' t", he would not obey. He wanted to do bad things whatever the result. Once he went to the river to bathe. His men went with him to protect him. Suddenly, a storm arose. The river became rough. His men asked him to come back to the shore. But, the Prince wanted to show how fearless and brave he was. While the men cried out he swam to the centre of the river. A huge wave took the Prince away. His men could not save him.

කළ ගුණ නො දත් රජතුමා

එයා රාජකුමාරයෙක්. එයා කවදවත් හොඳ අවවාදයක් පිළිගත්තේ නෑ. කවුරු වත් "එපා" කියලා කිවුවට එයා කීකරු වුණේ නෑ. විපාක ගැන නොහිතා ඕනෑම නරක වැඩක් කළා. දවසක් එයා ගඟේ නාන්න ගියා. එයා ගේ ආරක්ෂාවටත් කට්ටියක් ගියා. හිටි හැටියේ කුණාටුවක් ආවා. ගඟේ වතුර සැර වුණා. ගඟෙන් ගොඩට එන්න කියලා ආරක්ෂකයන් එයාට කිවුවා. ඒත් කුමාරයාට ඕනෑ වුණේ තමන් කොච්චර නිර්භීත ද කියලා ඒ ගොල්ලන්ට පෙන්නන්නයි. මිනිසුන් එපා කියලා කෑගහද්දි එයා ගඟ මැදට ම පීනාගෙන ගියා. කුමාරයා සැර වතුර පාරකට අහු වුණා. ආරක්ෂකයන්ට එයාව බේරා ගන්න ක්‍රමයක් තිබුණේ නෑ.

The river carried away the Prince. The river was stronger than the young Prince. The Prince was swept down the river, helplessly. If he tried to swim, he would sink. Suddenly, he found a floating log. He clung on to it. It was a relief. He could go along with the floating log. It was dark and cold. The Prince did not know where he was going.

රාජ කුමරු ගඟේ පහලට ගහගෙන ගියා. තරුණ කුමාරයාට වඩා වතුර පාර සැරයි. කුමාරයා බොහොම අවාසනාවන්ත විදියට වතුර පාරේ ගහගෙන ගියා. පීනන්න දඟලන කොට එයා ගිලෙන්න යනවා. වාසනාවට වගේ හිටි හැටියේ කුමාරයාට වතුරේ පා වෙන ලී කොටයක් අහුවුණා. ඔහු ඒක අල්ලා ගත්තා. ඒක ලොකු සැනසීමක් වුණා. ලී කොටය බදාගෙන එයා ගඟේ පාවුණා. කරුවලේ, හීතලේ දිගට ම පා වුණා. කොහේ පා වෙවී යනව ද කියල කුමාරයට හිතා ගන්නවත් බැරි වුණා.

As he was floating down on the log, a snake caught in the flood, got on to the log. A rat and a parrot too, found shelter on the log. The log kept on floating down. A hermit, standing on the high ground near the bank of the river, saw the floating log. He saw the man, the snake, the rat and the parrot on the log.

මෙහෙම කුමාරයා කොටේ උඩ වාඩි වෙලා පා වෙවී යන අතරෙ ගංවතුරට අසු වුණු නාගයෙක් කොටේට ගොඩ වුණා. ඊට පස්සේ ගිරවෙකුයි, මීයෙකුයි පණ බේරා ගන්න කොටේට එකතු වුණා. ගං ඉවුරේ උස් තැනක ගඟ දිහා බලා ගෙන හිටපු තාපසයෙක් පා වෙන කොටය දැක්කා. කොටේ උඩ මිනිහෙක්, මීයෙක් සහ ගිරවෙක් ඉන්නවාත් දැක්කා.

The hermit took the prince, the snake, the rat and the parrot into his hermitage. They were all shivering because of the cold and the rain. The hermit lit a fire. First he warmed the animals by the fire. The hermit thought: "These animals are weak. I must warm them first." The Prince was treated last. The Prince did not like this at all. He thought he should have been treated first.

ගග ඉවුරේ සිටි තාපසතුමා කුමාරයාත්, නාගයාත්, මීයාත්, ගිරවාත් බේරා ගෙන ආරාමයට කැඳවා ගෙන ගියා. හැමෝ ම වැස්සට තෙමිලා. හීතලේ ගැහි ගැහි හිටියේ. තාපසතුමා ගිනි ගොඩක් ගැහුවා. මුලින් ම එයා සතුන්ව ගිනි රස්නෙන් උණුසුම් කළා. තාපසතුමා හිතුවේ මෙහෙමයි "මේ සත්තු දුර්වලයි. ඒ ගොල්ලන් කලින් ම උණුසුම් කරන්න ඕන." කුමාරයාට සත්කාර කළේ අන්තිමටයි. කුමාරයා ඒකට සතුටු වුණේ නෑ. එයා හිතුවේ මුලින් ම සත්කාර කරන්න තිබුණේ එයාට කියලයි.

The hermit made them all well. They departed saluting the hermit. The snake said: " Sir Hermit, when you have difficulties come to the river bank and call out ' Snake, Snake'. I have a great treasure. I will give that to you." The Rat said: " Call out Rat, Rat. I will come and give you my hidden wealth." The Parrot said: " Call out to me ' Parrot, Parrot'. I will bring, with my relatives and friends, cart-loads of rice for you." The Prince was angry. But he also said, " Come to my kingdom when I am king. I will meet you." They were all ready to departed.

කරුණාවන්ත තාපසතුමා හැම දෙනාව ම සුවපත් කළා. හැමෝ ම තාපස තුමාට වැඳලා යන්න ලෑස්ති වුණා. නාගයා "තාපසතුමනි, ඔබ වහන්සේට අමාරු කමක් ඇති වුණු වේලාවට ගං ඉවුරට ඇවිත්, නාගයෝ, නාගයෝ, කියල කතා කරන්න. මා ළග හුගක් වටිනා නිධානයක් තියෙනවා. මම ඒක දෙන්නම්" කිවුවා. "මීයෝ මීයෝ, කියලා මටත් කතා කරන්න. මම ඇවිත් මම හංගලා තියෙන සම්පත් දෙන්නම්" කියලා මීයා කිව්වා, "ගිරවෝ, ගිරවෝ, කියලා මට කතා කරන්න. මමයි මගේ නෑදෑයොයි, යාළුවොයි ඔබ වහන්සේට වී කරත්ත ගානක් ගෙනත් දනවා", කියලා ගිරවා කිවුවා. කුමාරයා හිටියේ තරහෙන්. ඒත් එයත් මෙහෙම කිවුවා. "මම රජ වුණු දට මගේ රාජධානියට එන්න. මම ඔබ වහන්සේ බැහැ දකින්නම්." ඔහොම කියලා කවුරුත් යන්න පිටත් වුණා.

Some time later, the hermit visited the snake, the rat and the parrot. They were all very happy to see the hermit who had saved their life. They all asked him if the hermit needed their help. The hermit said, " No, I will let you know if I needed your help." The hermit was happy that they kept their promise. He thought he will go and see the prince.

ඒක කාලෙකට පස්සේ තාපසතුමා නාගයාත්, මීයාත්, ගිරවාත් බලන්න ගියා. තමන් ගේ ජීවිතය ගැලවූ තාපසතුමා දැක්කම ඒ හැමෝ ම ඉතා සතුටට පත් වුණා. තාපසතුමාට උදවුවක් ඕන ද කියලා ඒ හැමෝ ම ඇහුවා. "නෑ මට උවමනාවක් ඇති වුණු වෙලාවට මම ඔයගොල්ලන්ට කියන්නම්" එතුමා කිවුවා. ඒ ගොල්ල තමන් ගෙ පොරොන්දු මතක තියාගෙන හිටියාට තාපසතුමාට හරි සතුටුයි. ගිහිං කුමාරයවත් හමුවෙන්න ඕන කියලා එතුමා හිතුවා.

The Prince was now the king of his country. The hermit went to the kingdom of the Prince. The Prince saw the hermit. He was still angry with the hermit. The king thought that the hermit had come to get help. The king was ungrateful to the hermit who saved his life. He asked his soldiers to take the hermit away and kill him. The soldiers took the hermit away.

නපුරු කුමාරයා දැන් එයාගෙ රටේ රජ්ජුරුවෝ. තාපසතුමා එයා ගේ රාජධානියට ගියා. කුමාරයා තාපසතුමාව පිළිගත්තා. තාපසතුමා එක්ක තරහ තවමත් හිතේ තිබුණා. තාපස තුමා ඇවිත් ඉන්නේ උදවු ඉල්ලන්නයි කියලා රජතුමා හිතුවා. තමන් ගේ ජීවිතය බේරා දුන් තාපසතුමාට රජතුමා කළගුණ සැළකුවේ නැ. එයා තම සේවකයන්ට අණ කළා තාපසතුමාව බැහැරට ගෙනිහින් මරා දන්න කියලා. හමුද භටයෝ තාපසතුමා ඇද ගෙන ගියා.

When the hermit was being flogged, he kept on telling them about how he saved the ungrateful king. The officers heard this and asked him what the story was. The hermit told them how the Prince floated down river on a log and how he saved him. The people were angry with the ungrateful king and killed him. They made the hermit their king.

තමන් රජතුමන් ගේ ජිවිතය බේරා දුන් බව තැළුම් කකා තාපසතුමා හටයන්ට දිගට ම කිවුවා. ඒ අහපු රාජ පුරුෂයෝ විස්තර කතාව කියන්න තාපස තුමාට ආරාධනා කළා. තාපසතුමා කුමාරයා ලී කොටයක් බදගෙන ගඟේ පා වෙලා ආපු හැටිත් තමන් ඔහු ගේ ජිවිතය බේරූ හැටිත් විස්තර කළා. කළගුණ නොදත් රජතුමා එක්ක ජනතාවට තරහක් ඇති වුණා. ඔවුන් රජතුමා මරලා තාපසතුමා රජු හැටියට පත් කර ගත්තා.

When the hermit became king, he sent word to the snake, the rat and the parrot. They all came. The snake brought along his treasure. The rat gave his wealth. The parrot brought cart-loads of rice. The hermit built places of residence for the snake, the rat and the parrot. The parrot was given a golden cage that couldn't be locked from outside. So the Parrot was free to come and go. They all lived happily together. Only the ungrateful king was gone.

රජ වුණාට පස්සේ තාපසතුමා නාගයාටත් මීයාටත් ගිරවාටත් පණිවුඩ යැවුවා. ඒ හැමෝ ම රජතුමා බැහැ දකින්න ආවා. නාගයා තමන් ගේ නිධානය ගෙනැත් දුන්නා. මීයා එකතු කරගෙන තිබුණු සම්පත් එතුමාට තෑගි කළා. ගිරවා කරත්ත ගාණක් වී ගෙන්වා දුන්නා. තාපසතුමා නාගයාටත්, මීයාටත්, ගිරවාටත් හොඳ වාසස්ථාන හදලා දුන්නා. ගිරවාට හදලා දුන්නේ පිටින් අගුල් දන්න බැරි රත්තරන් කූඩුවක්. ඉතින් ගිරවාට ඕන විදියට නිදහසේ යන්න එන්න පුළුවන්. හැමෝම හරි ම සතුටින් ජීවත් වුණා. කළගුණ නොදත් රජ්ජුරුවෝ තමයි වැනසුණේ.

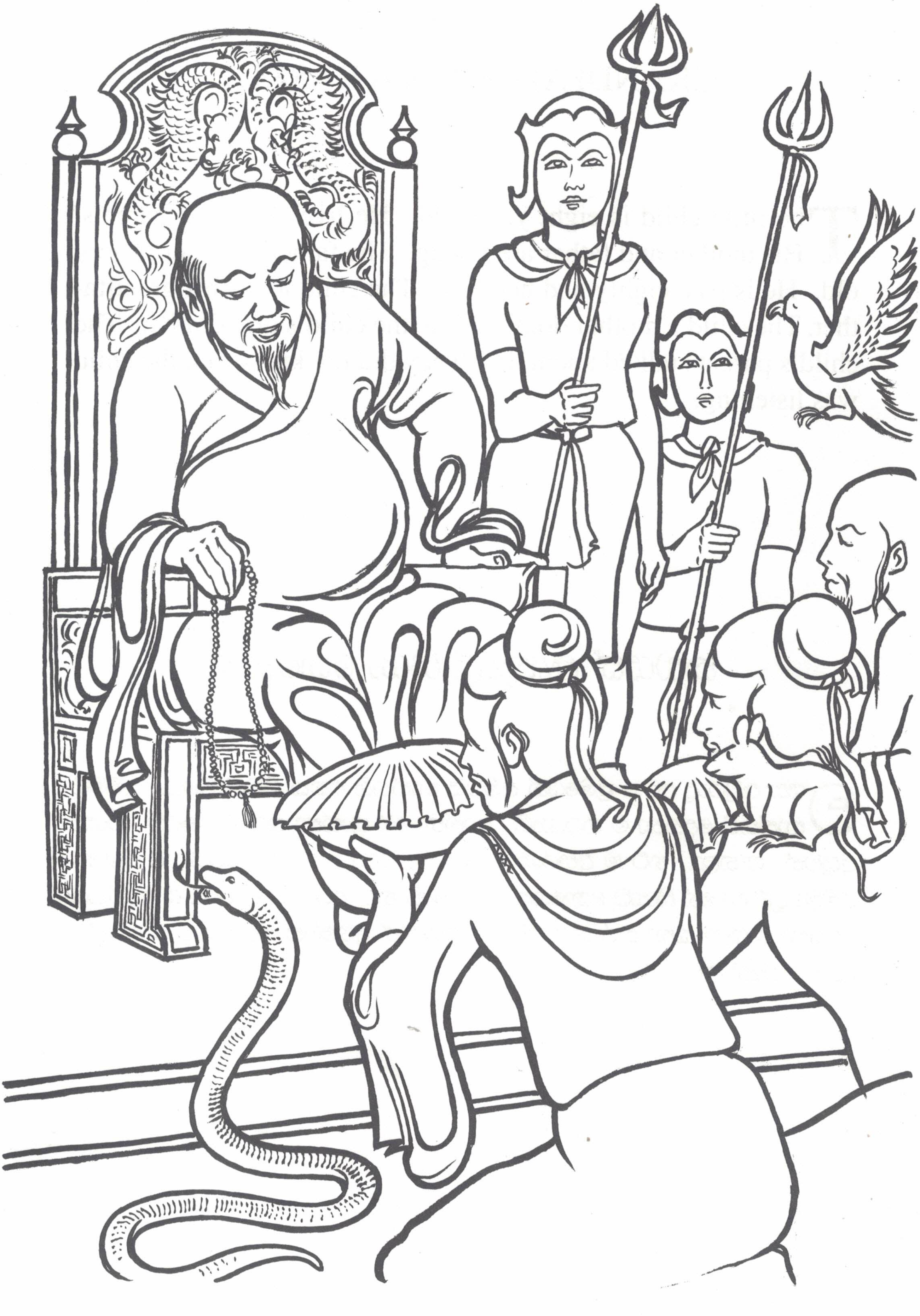

GRANDFATHER IN A BASKET

The little child is eight years old. He lives with his parents. His mother and father are young. The father's father is very old. He is past eighty and helpless. The child loves his grandfather. The child's mother does not like the child's grandfather. The child's parents talked about this. They did not know that the child was listening.

කූඩයක් ඇතුළේ සීයා කෙනෙක්

වයස අවුරුදු අටක ළමයෙක් අම්මයි තාත්තයි එක්ක ජීවත් වුණා. අම්මයි තාත්තයි දෙන්නා ම තරුණයි. තාත්තා ගේ තාත්තා හුඟක් මහළුයි. වයස අසූවත් පැනලා. හරි ම අසරණයි. දරුවා සීයාට හරි ආදරෙයි. ඒ වුණාට අම්මා දරුවා ගේ සීයාට කොහෙත් ම කැමැති නෑ. දරුවා ගේ අම්මයි තාත්තයි දෙන්නා ඒ ගැන කතා කර කර හිටියා. ළමයාත් අහගෙන හිටපු බව ඒ ගොල්ල දැන ගත්තේ නෑ.

Mother: I do not like your father. He is old and dirty. I cannot live in this house with him. Take him away.

Father: How can I do that? He is my father.

Mother: You must get rid of him. If you do not, I will go away.

Father: All right. What must I do?

Mother: Put him in a basket and take him into the jungle. Keep him there and come back home alone.

Father: I will do it that way because you say so.

අම්මා: මට ඔයා ගේ තාත්තාව පේන්න බෑ. එයා නාකියි. අපිරිසිදුයි. මට මේ ගෙදර එයත් එක්ක එකට ඉන්න බෑ. එයාව කොහේ හරි ගිහින් දන්න.

තාත්තා: මම කොහොම ද ඒක කරන්නේ? ඒ මගේ තාත්ත නේ?

අම්මා: ඔයා එයාගෙන් නිදහස් වෙන්න ම ඕන. එහෙම නොකළොත් මම යන්න යනවා.

තාත්තා: හා හොඳයි. මොකක් ද කරන්න ඕන?

අම්මා: ඔයා එයාව කූඩෙක දගෙන කැලේට ගෙනියන්න. ඔයා එයාව එහේ දල තනියම ගෙදර එන්න.

තාත්තා : ඔයා එහෙම කියන නිසා මම ඒක කරන්නම්.

Early the next morning after breakfast the father and mother spoke to grandfather. The father asked grandfather to get ready to travel. " Where are we going?" grandfather asked. " I am taking you on pilgrimage," father said. Grandfather agreed. He accepted the word of his son and his daughter-in-law. The boy wants to follow them. But the father said " No."

පහුවද උදේට කෑම එහෙම කාලා අම්මයි තාත්තායි දෙන්නා සීයාට කතා කළා. තාත්තා සීයාට කිවුවා ගමනක් යන්න ලෑස්ති වෙන්න කියලා. "අපි කොහේද යන්නේ?" සීයා ඇහුවා. "මම තාත්තාව වන්දනා ගමනක් එක්ක යනවා" තාත්තා කිවුවා. සීයා කැමැති වුණා. පුතාගේත් ලේලිගෙත් වචනය සීයා පිළිගත්තා. ළමයාටත් ඒ ගොල්ලන් එක්ක යන්න ඕන වුණා. ඒත් තාත්තා කිවුවා "එපා" කියලා.

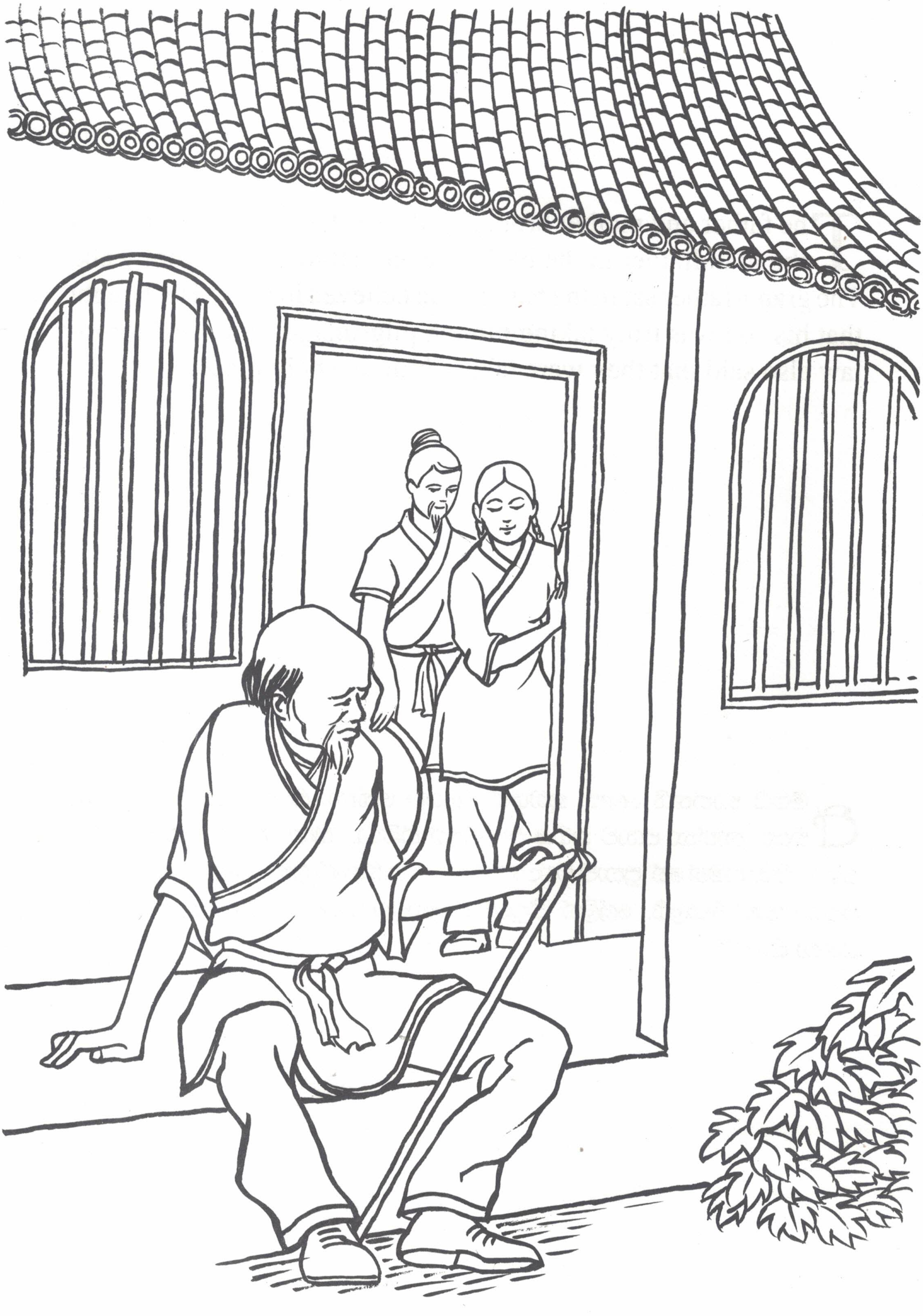

The father and mother brought out a big basket. The father put the grandfather in the basket, as grandfather could not walk. The grand-father sat in the basket. He believed his son. He thought that his son was truly taking him on pilgrimage. His daughter-in-law also said that they were taking him to a holy place.

අම්මයි තාත්තයි ලොකු කූඩයක් එලියට ගත්තා. සීයාට ඇවිදින්න බැරි නිසා තාත්තා එයාව කූඩය ඇතුළෙන් තිබ්බා. සීයා කූඩය ඇතුළේ වාඩි වුණා. සීයා තමන් ගේ පුතාව විශ්වාස කළා. එයා හිතුවේ පුතා තමන්ව වන්දනාවේ එක්ක යනවා කියලයි. ලේලිත් කිවුවේ ඒ ගොල්ල එයාව සිද්ධස්ථානයකට එක්ක යනවා කියලයි.

The father and mother carried the basket on a pole. Grandfather was seated uncomfortably in the basket. But he did not say anything. The child's parents set out, carrying the grandfather. The child looked on for a while. Then he called out to his father. " Father, remember to bring back the basket." " Why should we bring it back?" " When you two are old I want to take you on pilgrimage in that basket."

අම්මයි තාත්තයි කූඩය කත් ලියක එල්ලා ගෙන කර තියා ගෙන ගියා. සීයා කූඩය ඇතුළේ දුකසේ අමාරුවෙන් වාඩි වෙලා හිටියා. ඒත් එයා ඒ ගැන වචනයක් වත් කිවුවේ නෑ. ළමයා ගේ මවුපියෝ සීයාවත් අරගෙන ගමනට පිටත් වුණා. ළමයා ඒ දිහා මොහොතක් බලාගෙන හිටියා. ඊළගට එයා තාත්තාට කතා කළා. "තාත්තේ, කූඩේ ආපහු ගේන්න අමතක නොකර" කියලා එයා තාත්තාට කිවුවා. අපි ඒක ආපහු ගේන්න ඕන මොකට ද? " "මට ඕන ඔය දෙන්නත් මහළු වුණා ම ඔය කූඩේ ම දල ඔයාලව වන්දනාවෙ ගෙනියන්න."

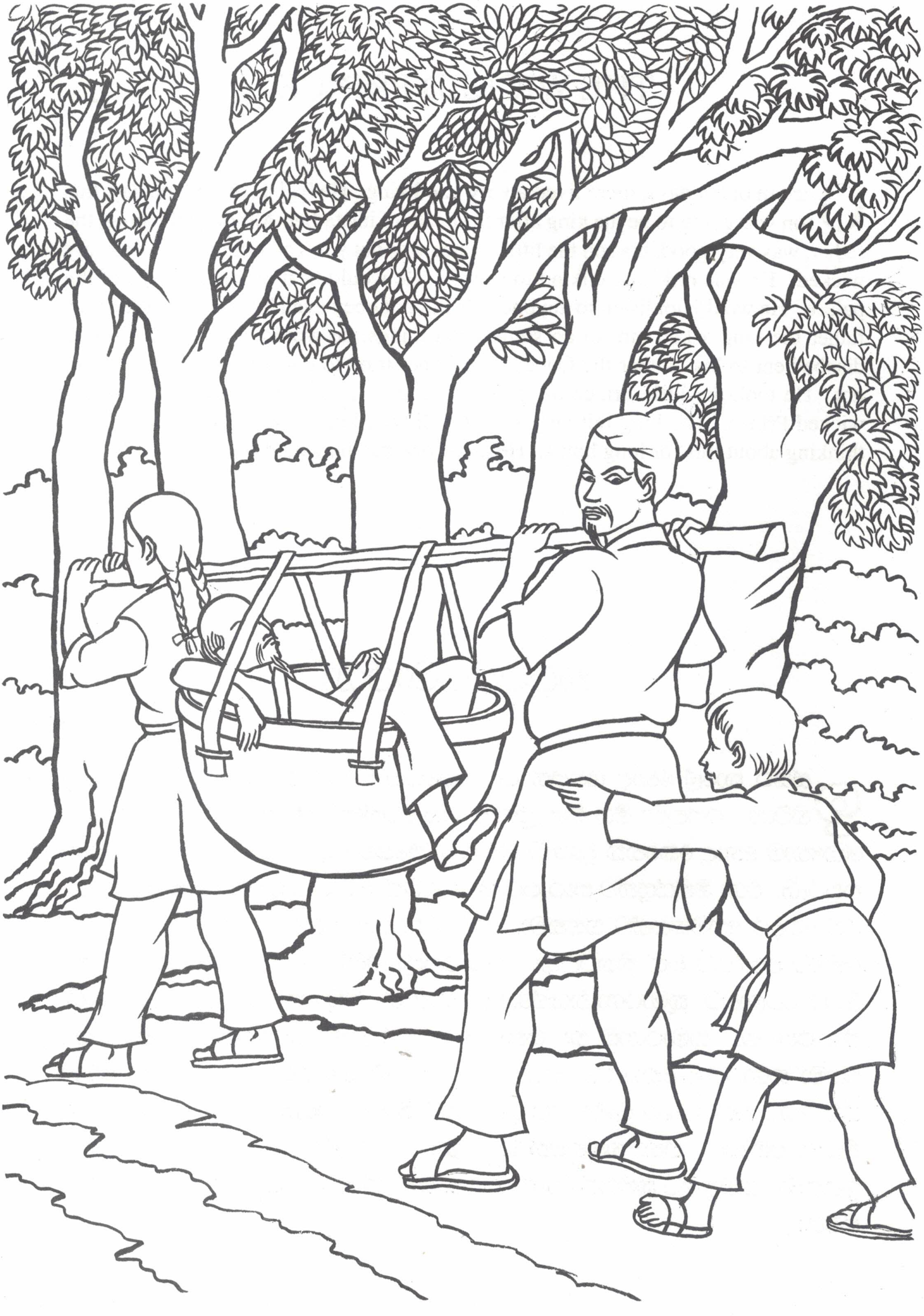

THE WICKED PRINCE

Once in olden days, there lived a very good king. He had a son. Some day, this son was going to be the king after the death of his father. Although the king, the father, was very good, his son the little Prince was not so. The little Prince was very wicked. He was rude and unkind to people. He would beat up the servants of the palace. He would not listen to anyone. He did not obey even his parents. When his father the king asked him to do some good things, he would say " No". He was disobedient to his mother the Queen. The father tried to correct him But he could not. He took the little Prince to various teachers. Even they could not help this wicked Prince. The king felt very sad. He did not know what to do. He kept on thinking about this for long hours. He knew one day he would find a way.

නපුරු කුමාරයා

ඉස්සර කාලේ හොඳ යහපත් රජ කෙනෙක් වාසය කළා. එතුමාට පුතෙක් හිටියා. රජතුමා මිය ගිය දවසක රජ වෙන්නේ මේ පුතායි. පිය රජතුමා බොහොම හොඳ කෙනෙක් වුණාට මේ පුතා එහෙම නැහැ. පුංචි කුමාරයා හරි ම නපුරුයි. එයා මිනිස්සුන්ට සැර පරුෂ විදියටත් අකාරුණික විදියටත් සැලකුවා. රජ ගෙදර සේවකයන්ට ගහනවා. කිසි කෙනෙක් කියන දෙයක් අහන්නේ නෑ. අම්මට තාත්තට වත් කීකරු නෑ. පිය රජ්ජුරුවෝ යම් හොඳ දෙයක් කරන්න කියන වෙලාවට කුමාරයා කියන්නේ බෑ කියලයි. මවු බිසවටත් එයා අකීකරුයි. පිය රජතුමා කුමාරයාව හද ගන්න කොච්චර උත්සාහ කළත් හරි ගියේ නෑ. එතුමා කුමාරයාව නොයෙක් ගුරුවරුන් ළඟට අරගෙන ගියා. ඒ අයටත් කුමාරයා යහ මගට ගන්න බැරි වුණා. රජතුමාට හරි ම කණගාටුයි. මොනවා කරන්න ද කියලා එතුමාට හිතා ගන්නවත් බෑ. පැය ගණන් මේ ගැන කල්පනා කර කර ඉන්නවා. කවද හරි ක්‍රමයක් හොයා ගන්න පුළුවන් වෙයි කියලා එතුමා දැන ගෙන හිටියා.

After thinking about this matter for days, the king got an idea - " Why not take the little Prince to the famous Sage?" This Sage - a very wise man was full of knowledge. The king was sure that he will find a method to teach his son good behavior. The king went to see the Sage. Speaking to the Sage with great respect, the king told him what his problem was. The king explained to the Sage that this Prince will succeed him to the throne. Therefore it was very urgent to correct him now. The father was keen that his son too will become a good king, just like him. The Sage listened to the king very carefully. He spoke to the king: " Great king, do not be sad. I will teach the little Prince. I will make him a very good person. Once you are gone, he will be as good a king as you are."

දවස් ගාණක් කල්පනා කළාට පස්සේ රජතුමාට අදහසක් ආවා. "අර බොහොම ප්‍රසිද්ධ ඉර්සින්නාන්සේ ළඟට කුමාරයා ගෙන ගියොත් නරකද?" "ඒ ඉර්සිවරයා නුවණැති, ප්‍රසිද්ධ උත්තමයෙක්. කුමාරයාට හොඳ ගතිගුණ පුරුදු කරන්න ක්‍රමයක් එතුමා හොයා ගනියි" කියලා රජතුමා හිතුවා. එතුමා ඉර්සින්නාන්සේ හමුවෙන්න ගියා. මේ කුමාරයා තමන්ගෙන් පස්සේ රජකමට ඉන්න උරුමක්කාරයා බවත් කිවුවා. ඒ නිසා කුමාරයා යහමගට ගැනීම ඉතාමත් වැදගත්. පිය රජතුමාට උවමනා වුණේ කුමාරයාත් තමන් වගේ ම හොඳ රජ කෙනෙක් බවට පත් කරන්නයි. ඉර්සින්වහන්සේ රජතුමාට බොහොම කරුණාවෙන් කතා කළා. "මහ රජතුමනි, දුක් වෙන්න එපා. මම කුමාරයාට උගන්නවන්නම්. මම එයා හොඳ කෙනෙක් කරන්නම්. එයත්, ඔබෙන් පස්සෙ ඔබ වගේ ම හොඳ රජ කෙනෙක් වෙයි."

The old Sage took charge of the wicked Prince. As he was a wise man he was able to think out a good plan to teach the prince. He asked the Prince to come to his garden. The Sage had a large garden. The Sage asked this Prince to walk with him in the garden. The garden was full of various trees and plants. Some were flowering plants. The sweet smell of the flowers made the little Prince happy. While they were walking along, the Sage explained various things to the Prince. He taught the Prince the names of various plants and their qualities. The Sage showed him birds that flew about in the garden. He took the little Prince to a little tree. Then he spoke to the little Prince about that plant.

ඉර්සින් වහන්සේ නපුරු කුමාරයාව බාර ගත්තා. උන්වහන්සේ මහා නුවණැති කෙනෙක්. කුමාරයාට උගන්වන්න හොඳ ක්‍රමයක් කල්පනා කර ගත්තා. එතුමා කුමාරයාව උයනට කැඳවාගෙන ගියා. ඉර්සින්වහන්සේට හොඳ ලස්සන උයනක් තිබුණා. එතුමා කුමාරයාට උයනේ ඇවිදින්න කතා කළා. නොයෙක් ගස් වර්ග වලින්, පැළෑටි වලින් උයන පිරීලා. සුවඳ හමන මල් දැක්කම කුමාරයාගේ හිත සතුටින් පිරුණා. ඇවිදින ගමන් ඉර්සින් වහන්සේ කුමාරයාට නොයෙක් දේවල් කියලා දුන්නා. නොයෙක් පැළෑටි ගැනත්, ඒවායේ ස්වභාවය ගැනත් කියා දුන්නා. උයනේ එහා මෙහා පියාඹන කුරුල්ලන්ව පෙන්නුවා. එතුමා පුංචි කුමාරයාව පුංචි ගහක් ළඟට එක්ක ගියා. ඊළඟට එතුමා ඒ පැළෑටිය ගැන කුමාරයාට විස්තර කරලා දුන්නා.

The Sage showed him a special kind of plant. Its leaves are very bitter in taste. The Sage asked the wicked Prince to pluck a leaf of that plant. The Prince did just as he was told. Next, the Sage asked the Prince to chew it and taste it. The Prince chewed up the leaf. He tasted it. It was extremely bitter in taste. This kind of tree with bitter leaves is found in many countries in the world. It is an important medicinal plant. The Prince never expected the leaves of that plant to be that bitter. He was greatly perturbed. The wicked Prince became very angry.

ඉර්සින් වහන්සේ කුමාරයාට පෙන්නුවේ විශේෂ පැළෑටියක්. එහි කොළ තිත්ත රසයි. ඒ පැලයෙන් කොළයක් කඩා ගන්න කියලා තාපසතුමා කුමාරයාට කිවුවා. කුමාරයත් ඒ විදියට කළා. ඊළගට ඒ කොළය හපලා බලන්න කියලා ඉර්සින් වහන්සේ කිව්වා. කුමාරයාත් කොළය හපලා රස බැලුවා . ඒක තිත්ත ම තිත්තයි. ඔය ජාතියේ තිත්ත කොළ තියෙන ගස් ලෝකයේ නොයෙක් රටවල තියෙනවා. ඒක වැදගත් බෙහෙත් පැලයක්. මේ පැලයේ කොළ මේ තරම් තිත්ත ඇති කියලා කුමාරයා කොහෙත් ම හිතුවේ නැ. ඔහුගේ හිත නරක් වුණා. නපුරු කුමාරයාට හොඳට ම තරහ ගියා.

The wicked Prince spat out the leaves he had chewed. He never thought that those leaves could be so bitter. He did not know what to do. He asked the Sage why this kind of plant should be allowed to grow. The Prince said: " This plant is still very small. What will happen when it grows into a large tree. If the leaves are so bitter when the plant is still small, how bitter will the leaves be, when the tree is fully grown?" " What do you want to do about it?" The Sage asked. " I want to uproot it and destroy it, so that it will not grow into a big tree."

නපුරු කුමාරයා හැපු කොළය බිම දලා කෙළ ගැහුවා. මේ කොළ මෙච්චර තිත්තයි කියලා කුමාරයා හිතුවේ නෑ. "මොකද්ද මේකට කරන්නේ?" ඔහුට හිතා ගන්න බැරි වුණා. මේ වගේ ගස් වැවෙන්න අරින්නේ මොකට ද කියලා කුමාරයා ඉර්සින්වහන්සේ ගෙන් ඇහුවා. "මේ පැලේ තාම පුංචියි. මේක ලොකු වෙලා මහ ගහක් වුණු දවසට කොහොම හිටියි ද? පුංචි කාලෙම කොළ මෙච්චර තිත්ත නම් මහ ගහක් වුණු දවසට කොළ මොන තරම් තිත්ත වෙයි ද?" කියලත් කිවුව. "එහෙනම් මේ පැලේට මොකද කරන්න තියෙන්නේ?" කියලා ඉර්සින් වහන්සේ ඇහුවා. "මට නම් ඕන මේක උදුරලා විනාශ කර දන්නයි එතකොට ඒක ලොකු ගහක් වෙන්නේ නෑ."

The Sage nodded his head. “ Is that what you want to do to this little plant? You want to destroy it when it is small so that its leaves will not be more bitter when it grows up into a large tree?” The wicked Prince said, “ Yes, sir.” The sage told him: “ Now look at yourself. You are still very small. But, you are very wicked though small. People will say, ‘ Look at that Prince. He is very wicked when he is so small. He will be more wicked when he grows up and becomes king. Therefore let us destroy him now, before he can grow up and be worse.’ Do you like that idea?” The wicked Prince said: “No, I do not want that to happen. I will correct my ways and will become a good little Prince from now on.”

ඉර්සින් වහන්සේ හිස වනලා මෙහෙම කිවුවා. "මේ පුංචි පැලේට ඔබ කරන්න යන්නේ ඒක ද?. ලොකු ගහක් වෙලා මේකෙ කොළ තව තවත් තිත්ත වෙනවාට ගහ දැන්ම ම විනාස කරන්න ඔබට ඕන නේ ද?" "එහෙමයි" කියලා කුමාරයා කිවුවම ඉර්සින් වහන්සේ මෙහෙම කිවුවා. "දැන් හිතන්න ඔයා ගැන ම. ඔබ තව ම පුංචියි. ඒත් ඔබේ පුංචි කමට ඔබ සැහෙන්න නපුරුයි. මිනිස්සු කියයි මේ පුංචි කුමාරයා පුංචි කාලෙ ම මෙච්චර නරක නම් ලොකු වෙලා රජ වුණා ම හුගක් ම නරක් වෙයි. ඒ නිසා දැන්ම ම මෙයාව ඉවර කරමු, වැඩිය නරක් වෙන්න ඉස්සර වෙලා කියලා. ඒකට ඔබ කැමැතිද ?" එහෙම ඇහුවම නපුරු කුමාරයා කිව්වා "නෑ නෑ. එහෙම වෙනවට මම කැමැති නෑ. මගේ වැරදි මම හද ගන්නවා. අද ඉඳලා මම හොඳ කුමාරයෙක් වෙනවා" කියලා.

The Sage was pleased that he was able to correct the wicked Prince. He took the Prince to the palace and presented him to his parents - the King and the Queen. The Sage said: " Great King, your son is not a wicked Prince now. He is a changed person. He will do whatever you ask him to do. He will obey you and will become a good Prince." The king thanked the Sage for correcting the wicked Prince and making him a good Prince. The little Prince said: "Father, from today, I will never do anything harmful. After you, I will become a great and good king."

නපුරු කුමාරයා යහ මගට ගන්න පුළුවන් වුණාට ඉර්සින් වහන්සේ සතුටට පත් වුණා. උන්වහන්සේ කුමාරයාව මාලිගාවට කැඳවා ගෙන ගොස් දෙමාපියන්ට (රජතුමාටයි, බිසවටයි) බාර දුන්නා. "මහරජතුමනි, ඔබේ පුතා දැන් නපුරු කුමාරයෙක් නෙමෙයි. එයා දැන් වෙනස් වෙලා. එයා ඔබට කීකරු වෙයි. හොඳ කුමාරයෙක් වෙයි." කියලා කිවුවා. නපුරු කුමාරයා යහමගට අරගෙන හොඳ කුමාරයෙක් බවට පත් කිරීම ගැන රජතුමා තාපසතුමාට ස්තුති කළා. පුංචි කුමාරයා මෙහෙම කිවුවා. "පියාණනි, අද ඉඳලා මම කිසිම නරක දෙයක් කරන්නෙ නෑ. ඔබෙන් පසු මම හොඳම හොඳ රජ කෙනෙක් වෙනවා."

THE BOY WHO DID NOT WORK

A boy of seventeen lived with his parents. The boy did not go to school. He did not spend time studying anything. He sat down in some place and kept on thinking. Or else, he would lie in bed, without doing anything important. His parents liked him very much. His mother loved him immensely. She would look after him with great care. She would give him food and drink constantly. His father liked him but was worried about him a little. He told the boy's mother that the child has either to learn or to work. He must have a good future. He told the mother, that they should find him some work. But the mother kept on saying he is still too young to work. The mother was very fond of her son. But the father kept on telling her that something has to be done about their child.

වැඩ නොකළ ළමයා ගේ කතාව

අවුරුදු දාහතක් වයස පිරිමි ළමයෙක් එයා ගේ අම්මයි තාත්තයි එක්ක ජීවත් වුණා. ඒ ළමයා ඉස්කෝලේ ගියේ නෑ. කිසි ම දෙයක් ඉගෙන ගන්න මොහොතක් වත් උත්සාහ කළේ නෑ. කොතන හරි වාඩි වෙලා කල්පනා කර කර ඉන්න එක තමයි එයාගෙ වැඩේ. නැත්නම් කිසි ම ප්‍රයෝජනවත් වැඩක් නොකර ඇඳේ හාන්සි වෙලා ඉන්නවා. අම්මයි තාත්තයි එයාට හරි ම ආදරෙයි. අම්මා හුඟක් ම ආදරෙයි. හරි ම පරිස්සමෙන් තමයි පුතාව බලා ගත්තේ. හැම තිස්සෙ ම කන්න බොන්න දෙන එකමයි වැඩේ. තාත්තත් හුඟක් ම ආදරේ වුණාට එයා ගැන ටිකක් කණගාටු වුණා. තාත්තා ළමයා ගේ අම්මාට කිවුවා "පුතා එක්කෝ ඉගෙන ගන්න ඕන. නැත්නම් වැඩක් කරන්න ඕන" කියලා. එයාට හොඳ අනාගතයක් තියෙන්න ඕන. පුතාට මොකක් හරි රස්සාවක් හොයන්න ඕන කියලා තාත්තා අම්මාට කිවුවා. ඒත් අම්මා හැම තිස්සෙම කිවුවේ රස්සාවක් කරන්න පුතා තාම පුංචි වැඩියි කියලයි. අම්මා පුතාට හරි ම ආදරෙයි. ඒ වුණාට තාත්තා නිතර ම කිවුවේ පුතා ගේ අනාගතය ගැන හිතලා මොනවා හරි කරන්න ඕන කියලයි.

Almost every day the father kept on saying this. "The boy should work", was his theme. When the child became unhappy about what the father said, his mother would comfort him. The mother would tell him not be worried about what the father says. " You can stay home," the mother told her son. The mother's words were comforting. But, every day the father will keep on talking about the need to do some work. The mother knew that one day this problem should be solved. There must be an answer to this question. The mother kept on thinking about this. After some time the mother got a bright idea.

දවස ගානේ ම වගේ තාත්තා කියනවා "පුතා රස්සාවක් කරන්න ඕන" කියලා. තාත්තා නිතර ම ඔහොම කියන නිසා පුතා ගෙ හිත නරක් වුණා ම අම්මා පුතාව සනසනවා. "තාත්තා ඔහොම කිවුවට ඒක එච්චර හිතට ගන්න එපා. පුතාට ගෙදර ඉන්න පුළුවනි." කියලා අම්මා කියනවා. අම්මා ගේ වචනවලින් හිත සැනසෙනවා. ඒ වුණාට තාත්තා හැම ද ම පුතා රස්සාවක් හොයා ගත යුතු බව ගැන ම කතා කරනවා. කවද හරි මේකට විසඳුමක් තියෙන්න ඕන. අම්මා දිගට ම මේ ගැන හිතුවා. ඔහොම කලක් ගියාට පස්සේ අම්මට නියම අදහසක් හිතට ආවා.

She called her son and told him the plan she has in mind. " Now your father wants you to go to work. We will tell him that you are working." The boy asked the mother how this could be done. The mother said, " My son, in the morning when other people leave their house and go to work, you too must go out of the house. You stay somewhere outside the house, and come back home in the evening. When you come home, I will give you money: show it to father and tell him that you went to work, and that this is the money you earned." The boy agreed to the plan. According to their plan, the next day, the boy went out of home. He went out at the time when other people leave their homes for work. He waited outside home until evening. When other people started returning home, he also came back home. When he came home, the mother gave him money, as agreed. Of course the father did not see them.

අම්මා පුතාට කතා කරලා එයා ගේ හිතේ තිබුණු අදහස විස්තර කළා. "තාත්තට ඕන ඔයාව වැඩට යවන්න නේ. අපි තාත්තාට කියමු දැන් ඔයා රස්සාවකට යනව" කියල. "එහෙම කරන්නෙ කොහොම ද?" කියලා පුතා අම්මා ගෙන් ඇහුවා. අම්මා මෙහෙම කිව්වා. "මගේ පුතේ. උදේට අනිත් මිනිස්සු ගෙදරින් පිටත් වෙලා වැඩට යන වෙලාවට පුතත් ගෙදරින් යන්න ඕන. කොහාට හරි වෙලා ඉඳලා හැන්දෑවට ගෙදර එන්න. ඔයා ආවම මම දෙන්නම් සල්ලි. ඔයා ඒක තාත්තට පෙන්නලා කියන්න ඔයා වැඩට ගියා මේ තමයි හම්බ කරපු සල්ලි" කියලා. පුතා ඒ අදහසට කැමැති වුණා. ඒ ගොල්ලන් ගේ කතිකාවේ හැටියට ඊළඟ දවසේ උදේ පුතා ගෙදරින් පිටත් වුණා. අනිත් මිනිස්සු ගෙවල් වලින් වැඩට පිටත්වෙන වෙලාවට ම එයත් පිටත් වුණා. හැන්දෑ වනතුරු පිටට වෙලා හිටියා. අනිත් මිනිස්සු ගෙදර එන වෙලාව බලලා එයත් ගෙදර ආවා. ගෙදර ආවා ම කතා වුණු විදියට ම අම්මා එයාට සල්ලි දුන්නා. තාත්තා ඒක දැක්කේ නෑ.

The boy gave this money to the father, telling him, " Father this is the money I earned, working today." The father looked at the boy and took the money. The boy and his mother were looking on. The mother did not know what the boy's father was going to do. ' What would he say?' she kept on thinking. The boy thought the father will be very happy. The father waited for a moment.

අම්මා ගෙන් ලැබුණු සල්ලි "තාත්තේ, මෙන්න අද මම වැඩට ගිහිං හම්බ කරපු සල්ලි." කියලා පුතා තාත්තාට දුන්නා. තාත්තා පුතා දිහා බලලා සල්ලි අතට ගත්තා. අම්මයි පුතයි බලාගෙන හිටියා. තාත්තා මොකද කරන්න යන්නේ කියලා අම්මාට හිතා ගන්න බැරි වුනා. "එයා මොනවා කියයි ද?" හිත හිත අම්මා බලා හිටියා. තාත්තා හුඟක් ප්‍රිති වෙයි කියලා පුතා හිතුවා. තාත්තා මොහොතක් නිශ්ශබ්දව හිටියා.

Immediately after that he threw away the money. The boy could not understand what was happening. He just stood there, unable to say or do anything. The mother was equally helpless. She did not know what was happening. The boy tried to understand what was happening. But he could not. The mother too, kept on looking. The father did not say anything after throwing away the money.

එක පාරට ම තාත්තා ඒ සල්ලි වීසි කළා. මොකක් ද මේ වුණේ කියලා පුතාට හිතා ගන්නවත් බැරි වුණා. කර කියා ගන්න දෙයක් නැතුව එයා බලාගෙන හිටියා. අම්මාත් ඒවාගේ ම අසරණ වුණා. මොකද්ද වුණේ කියලා ඇයට තේරුණේ නෑ. මොකක් ද මේ වෙන්නේ කියලා තේරුම් ගන්න පුතා උත්සාහ කළත් එයාට හිතා ගන්න බැරි වුණා. අම්මත් ඔහෙ බලා ගෙන හිටියා. සල්ලි වීසි කළාට පස්සේ තාත්තා වචනයක්වත් කතා කළේ නෑ.

After throwing away the money father walked out. He did not say anything. The mother collected the money. The boy kept on looking. The mother and son decided to do this again. Next day too, the boy went out in the morning. He came back home in the evening, when people return home from work. As usual, the mother gave him money. He gave it to the father. The father took the money and threw it away. After several days of this, the boy told his mother: " This cannot go on. Mother, I will find work and really earn money."

සල්ලි ටික වීසි කළාට පස්සේ තාත්තා නැගිටලා ගියා. එයා මොනවත් ම කිවුවේ නෑ. අම්මා සල්ලි ටික එකතු කර ගත්තා. පුතා බලාගත් වනම හිටියා. අම්මයි පුතයි කතා වුණා දිගට ම ඔය වැඩේ කරමු කියල. පහුවද පුතා උදෙන් ම ගෙදරින් ගියා. වැඩ ඇරිලා මිනිස්සු ගෙදර එන වෙලාව බලලා ආපහු ආවා. පුරුදු විදිහට ම අම්මා සල්ලි දුන්නා. එයා ඒවා තාත්තාට දුන්නා. තාත්තා ඒවා අතට අර ගෙන වීසි කළා. දින ගාණක් ඔහොම වුණාට පස්සෙ පුතා අම්මාට කිව්වා, "මේක දිගට ම කරන්න පුළුවන් දෙයක් නෙමෙයි. අම්මේ, මම රස්සාවක් හොයා ගෙන ඇත්තට ම සල්ලි හම්බ කරන්න ඕන" කියලා.

After deciding that way, the boy left home in the morning. He went along with other people who were going to work. He was able to get a job. But it was a hard job. He had to work very hard the whole day. The boy worked in the hot sun. There was no time even for a little rest. In the evening he got his wages. He came home tired and very hungry.

එහෙම හිතා ගත්තට පස්සෙ පුතා උදෙන් ම ගෙදරින් පිටත් වුණා. වැඩට යන අනිත් අය එක්ක දිගට ම ගියා. එයා රස්සාවක් හොයා ගත්තා. හැබැයි වැඩ හරිම අමාරුයි. මුළු දවස ම මහන්සි වෙලා වැඩ කරන්න වුණා. එයා ගිනි අව්වේ වැඩ කළා. පොඩ්ඩක්වත් විවේක ගන්න ලැබුණේ නෑ. හැන්දෑවේ එයාට දවසේ පඩිය ලැබුණා. මහන්සියෙන් බඩගින්නෙන් තමයි එයා ගෙදර ආවේ.

He brought home the money, and as usual he gave it to his father. As usual the father threw away the money. The mother was looking on. The boy was very much distressed. Unlike other days, when the mother gave him the money, on this day, he felt very bad. He was really shocked. It was his hard earned money. That's why he felt very bad.

ගෙදර ගෙනාපු පඩි සල්ලි වෙනද වගේ ම තාත්තාට දුන්නා. වෙනද වගේ ම තාත්තා ඒවා විසි කළා. අම්මා බලාගෙන හිටියා. පුතාට බොහොම හිතට අමාරු වුණා. අම්මා සල්ලි දුන්නු දවස් වගේ නෙමෙයි, මෙද පුදුම විදිහට හිත නරක් වුණා. එයා ඇත්තට ම කම්පා වුණා. ඒවා දුකසේ හම්බ කරපු සල්ලි. ඒකයි එයාට හොඳට ම කණගාටු.

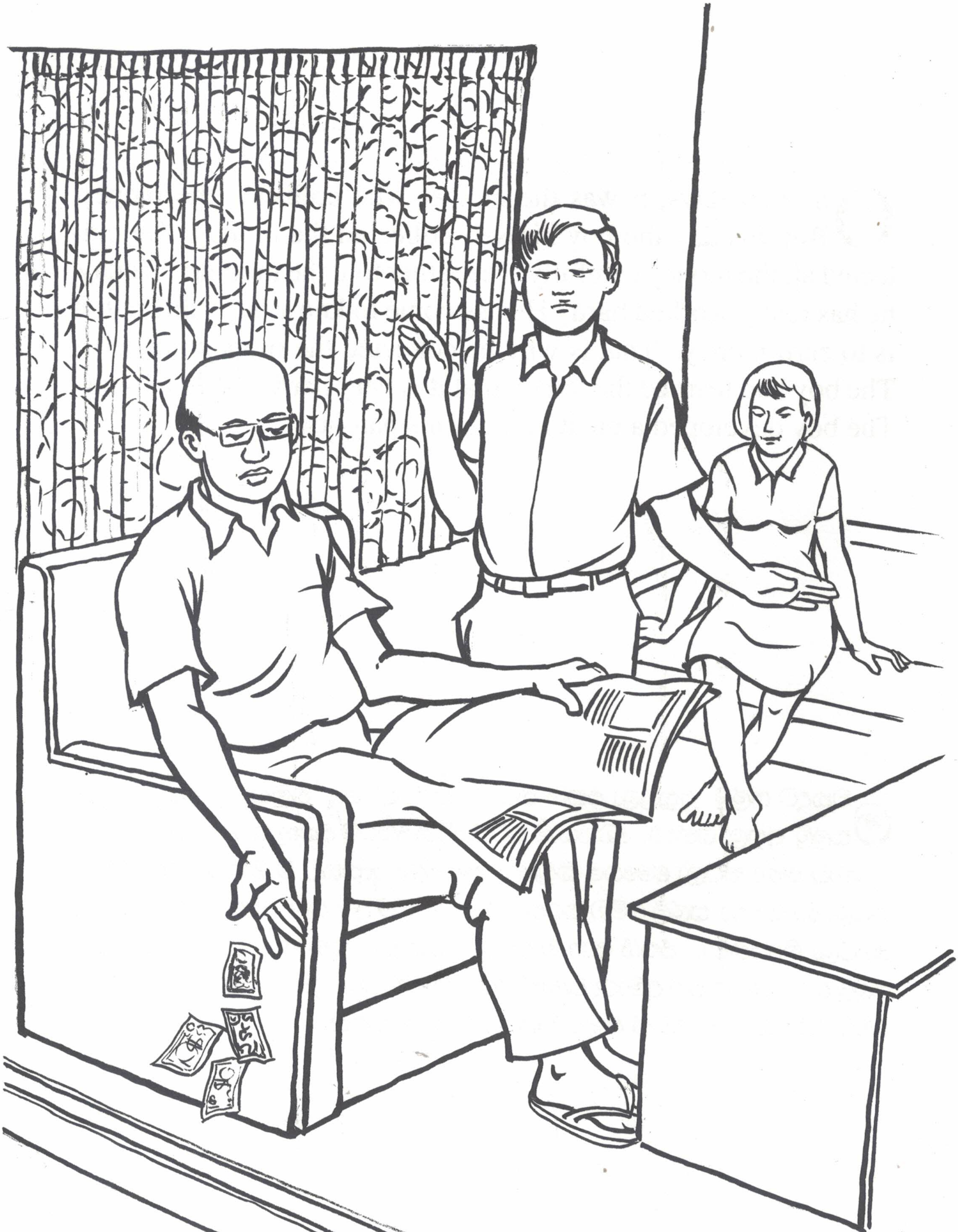

On other days, it was the mother who collected the money. But this day the boy himself collected the money. He collected all the money carefully. The father told the mother: " Today, he has really worked hard. He has come to know how difficult it is to earn money. That is why he collected the money himself." The boy had learned the lesson that it is very hard to earn a living. The boy developed a great love for his parents.

වෙනදට සල්ලි අහුලලා එකතු කර ගත්තේ අම්මා. නමුත් අද පුතා ම ගිහිං සල්ලි අහුලා ගත්තා. බොහොම පරිස්සමින් සේරම එකතු කර ගත්තා. තාත්තා අම්මාට කතා කරලා මෙහෙම කිවුවා. "අද එයා ඇත්තට ම මහන්සි වෙලා වැඩ කරලා තියෙනවා. සල්ලි හම්බ කරන එක කොච්චර අමාරු වැඩක් ද කියලා එයාට තේරිලා තියෙනවා. ඒකයි එයා ම සල්ලි එකතු කර ගත්තේ". රස්සාවක් කරලා සල්ලි හම්බ කරන එක අමාරු වැඩක් කියන පාඩම පුතා ඉගෙන ගත්තා. තාත්තටයි අම්මටයි එයා තව තවත් ආදරේ කරන්න පටන් ගත්තා.

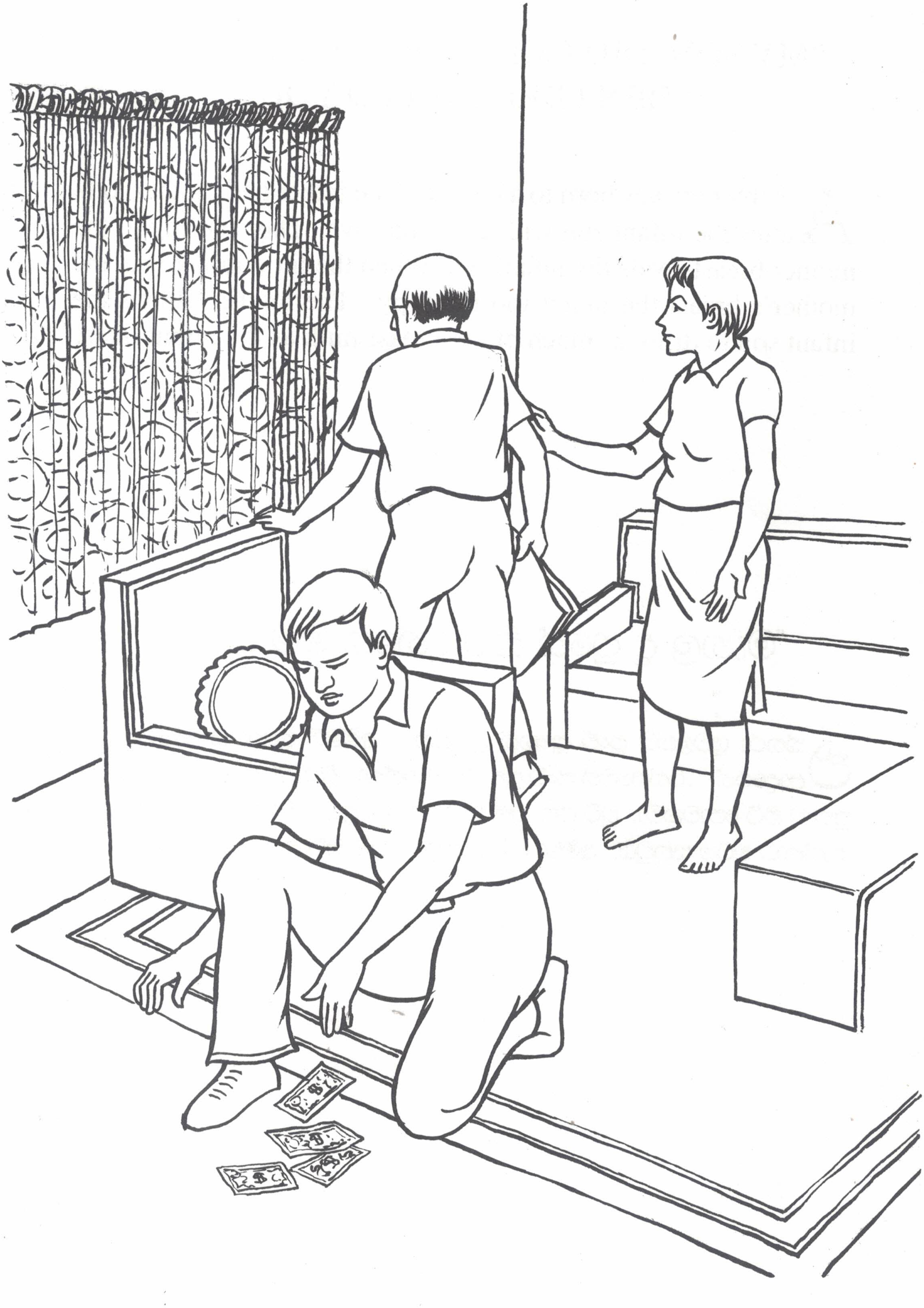

"MY SON, DID I MEASURE OUT THE MILK WHEN I BREAST-FED YOU?"

A baby boy was born to a couple. The father and mother look after the infant son with care and love. Day and night, the mother breast-feeds the infant son. When the little infant is at the mother's breast the father too is happy. The mother allows the infant son to drink as much of her breast-milk as the infant likes.

"මැනල ද පුතේ කිරි දුන්නේ මම නුඹට?"

එක්තරා යුවලකට පුංචි පුතෙක් උපන්නා. අම්මයි තාත්තයි දෙන්නා ඉතා ආදරෙන් පරිස්සමෙන් පුංචි පුතා බලා ගත්තා. දිවා රෑ දෙකේ ම අම්මා චූටි පුතාට කිරි පොවනවා. චූටි පුතා අම්මා ගෙන් කිරි උරා බොනවා දකින වෙලාවට තාත්තාට හරිම සතුටුයි. අම්මා බබාට ඕනෑ තරම් කිරි උරා බොන්න දෙනවා.

The mother and the father love their little son very much. They both like to see him grow up a healthly child. After the mother's milk, they feed their child all the good and tasty food they can give their son. Day by day the child grows up. The love of the parents increases day by day as the child grows up.

අම්මයි තාත්තයි ඒ ගොල්ලගේ චූටි පුතාට හරි ම ආදරෙයි. එයා නීරෝගී දරුවෙක් විදිහට වැඩෙනවා දකින එක තමයි ඒගොල්ලගෙ ආසාව. මවු කිරි වලින් පස්සෙ දරුවාට පුළුවන් තරම් රස ගුණ කෑම ජාති දුන්නා. දවසෙන් දවස පුතා ලොකු වුණා. දවස ගාණේ දරුවා ලොකු මහත් වෙන හැටි බලා ඉන්න දෙමාපියන් ගේ සෙනෙහසත් අසීමිතව වැඩුණා.

The child gets the food and drinks it needs, to become tall and strong. The son is now grown -up. The parents have looked after him well. They have given him all the nourishment he wants to be healthy and strong. The parents give their son much more than those. The child must improve its mind. The parents look after that as well. The child is taught to read and write. The mother who gave her milk to the son, now gives it other nourishment.

දරුවාට ඕන විදියට කෑම බීම ලැබෙනවා උස ගිහින් ශක්තිමත් වෙලා හොඳට වැඩෙන්න. දෙමාපියෝ ඔහු හොඳට බලා ගත්තා. නීරෝගී ව ශක්තිමත්ව වැඩෙන්න උවමනා හැම පෝෂණීය දෙයක් ම එයාට දුන්නා. ඊට වඩා වටින දේ දෙමාපියෝ එයාට දුන්නා. දරුවා ගේ මනසත් හොඳට වැඩෙන්න ඕන. දෙමාපියෝ ඒ ගැනත් හිතුවා. දරුවට කියවන්නත් ලියන්නත් ඉගැන්නුවා. අම්මා තම කිරෙන් පෝෂණය කළ පුතාට දැන් අනිත් පෝෂණත් ලබා දුන්නා.

They have taught him first lessons at home. Therefore, he has learned certain things now. The child learns about the world. He asks quetions. Sometimes, even the parents cannot answer the child's questions. The sky, the sun, the moon and stars amaze the child. The flowers, the rivers and butterfiles, make the child happy.

දරුවාට මුල් පාඩම් ගෙදරදී ම ඉගැන්නුවා. ඒ නිසා තරමක් දේවල් දැන් දැන ගෙන. දරුවා ලෝකය ගැන ඉගෙන ගන්නවා. එයා ප්‍රශ්න අහනවා. ළමයා ගේ සමහර ප්‍රශ්නවලට උත්තර දෙමාපියන් දන්නෙත් නෑ. අහස, ඉර, හඳ, තරු, දරුවා පුදුමයට පත් කළා. මල් , ගංගා, සමනල්ලු, වගේ දේවල් එයා ප්‍රීතියට පත් කළා.

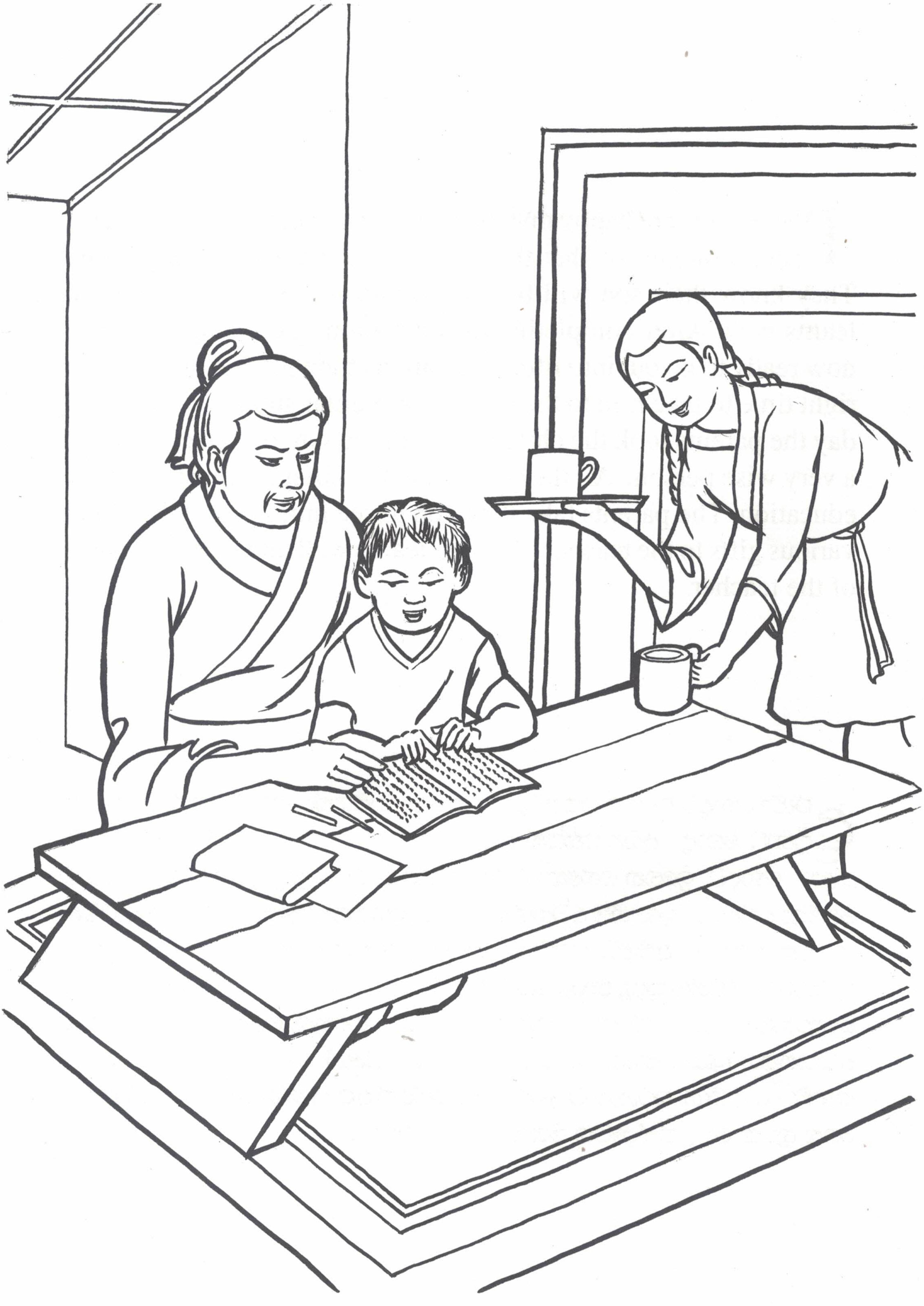

The parents are happy that the child has learnt well. The parents spend money so that their son could get a good education. They know their son will be a good and successful person if he learns well. After completing his education, the young person is now ready to go out into life. The parents thought that this was the right time to take him to the school for regular studies. On a good day the parents took the child to the village school. The teacher is a very wise person. All the children in the village come to him for education. The parents take their son to see him. They take along various gifts to the teacher. The son learns well under the guidance of the teacher.

දරුවා හොඳට ඉගෙන ගන්නවා දැක්කම දෙමාපියන්ට හරි ප්‍රීතියක්. තමන් ගේ පුතාට හොඳ අධ්‍යාපනයක් ලබා දෙන්න ඒ දෙන්නා හුගක් සල්ලි වියදම් කළා. හොඳට ඉගෙන ගත්තොත් පුතා හොඳ සාර්ථක පුද්ගලයෙක් වෙන බව ඒ දෙන්නා දන්නවා. ඉගෙනීම අවසන් කළාට පස්සේ එයාට අළුත් ජීවිතයක් ආරම්භ කරන්න පුළුවන්. අම්මයි, තාත්තයි පුතාට සාමාන්‍ය අධ්‍යාපනය ලබා දෙන්න ඉස්කෝලෙ යවන්න සුදුසු කාලෙ තේරුම් ගත්තා. හොඳ දවසක් බලලා ගමේ පාසලට කැඳවාගෙන ගියා. ගුරුතුමා හොඳ ඥාණවන්ත කෙනෙක්. ගමේ හැම ළමයෙක් ම අධ්‍යාපනය ලබා ගත්තේ එතුමාගෙනුයි. දෙමාපියෝ තම දරුවා එතුමා ළගට කැඳවා ගෙන ගියා. ගුරුතුමාට හුගක් තෑගි බෝගත් අරගෙනයි ගියේ. පුතා ගුරුතුමා ගෙන් හුගක් දේ උනන්දුවෙන් මනාව ඉගෙන ගත්තා.

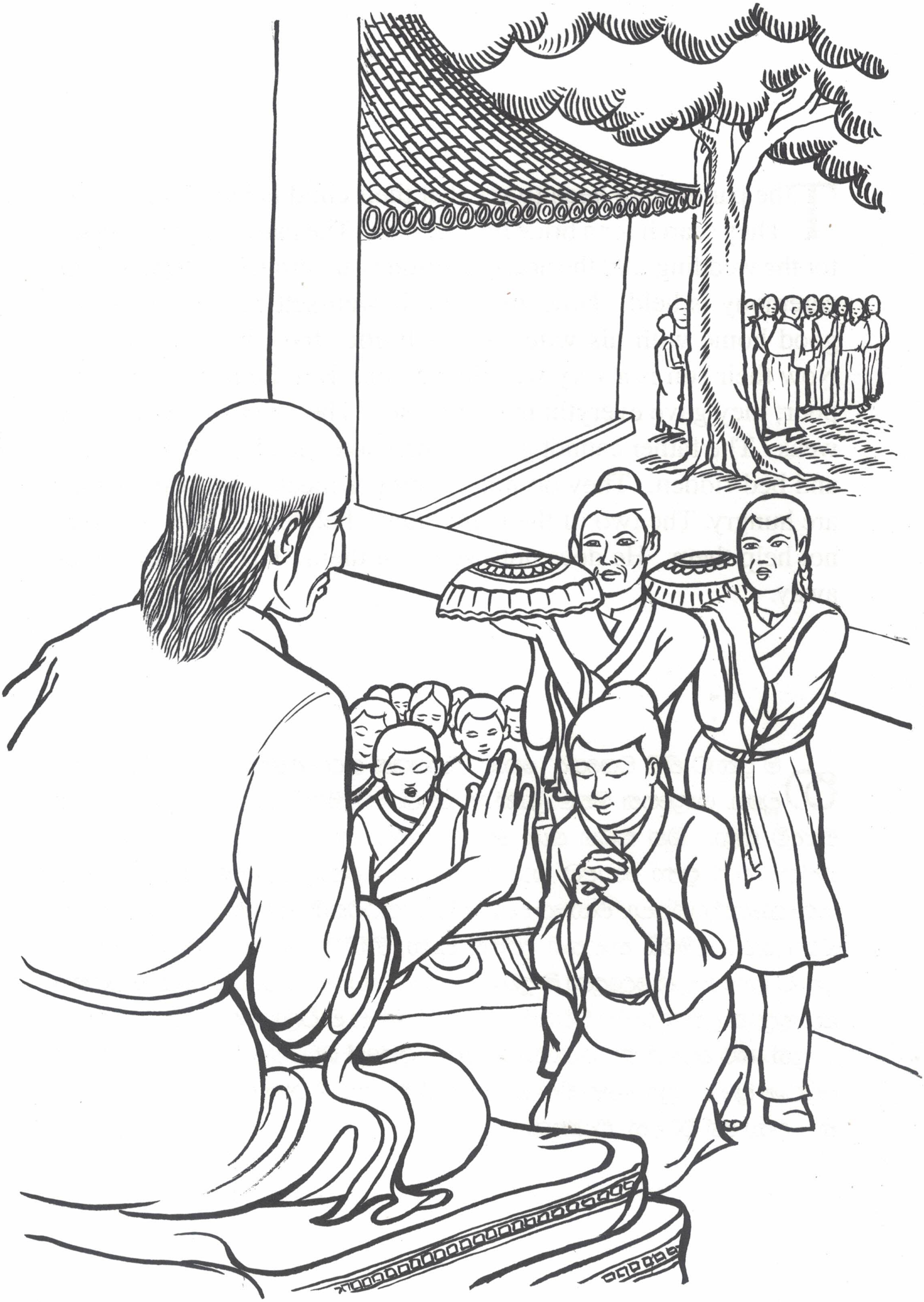

The parents are keen to see that their child is happily married. They search for a bride for their son. The parents spend money for the wedding. All the necessary things are brought. The marriage ceremony is held. Now, their son is well-settled. He lives in a good home with his wife. His activities have been successful. Now their son is a very wealthy person. But the parents became poor; they gave everything to their son. The parents are poor and weak. The father cannot go anywhere to earn a living. He is sick and bed-ridden. They do not get proper meals. Most days they are hungry. The two of them are utterly helpless. Their son does not help them. He does not even visit them. His wife too keeps away.

තම පුතාට නිසි වයසේදි හොඳ විවාහයක් කර දෙන්න දෙමාපියෝ උනන්දු වුණා. ගැලපෙන මනමාලියක් හොයා ගත්තා. මගුල් ගෙදර වෙනුවෙන් හුගාක් වියදම් කළා. ඕන කරන හැම දේ ම සපයා ගත්තා. ලොකුවට මංගල්ලයක් ගත්තා. දැන් පුතා හොඳට තැන්පත් වෙලා. හොඳ ගෙදරක බිරිඳත් එක්ක සන්තෝසෙන් ඉන්නවා. එයා ගෙ වැඩ සේරම සාර්ථකයි. දැන් එයා ගජ පෝසතෙක්. ඔය අතරේ අම්මයි තාත්තයි දුප්පත් වුණා. තිබ්බ්ච සේරම දේවල් ඒ ගොල්ල පුතාට දුන්නා. දැන් දෙදෙනා ම දුබලයි, දුප්පත්. තාත්තාට වැඩක් පලක් කරගන්න බෑ. මුදලක් උපයා ගන්න විදියක් නෑ. එයා ලෙඩෙන් වැටිලා ඇඳට වුණා. දෙන්නාට ම දැන් හරි කෑමක් නෑ. බොහොම දවසට ඉන්නේ බඩගින්නේ. දෙන්නා ම හුගක් අසරණ වුණා. පුතාගෙන් කිසි ම උදව්වක් නෑ. අඩු ම ගාණේ බලන්න එන්නේවත් නෑ. පුතා ගේ බිරිඳත් පිටුපාලා.

One day, the old mother came to her son's house. The son is wealthy now. He lives in a big house. The mother went to see him, wearing tattered clothes. She had a walking-stick in her hand to steady herself as she was very feeble. The son's wife was standing at the door. She did not try to go and help her mother-in-law to come in. The old mother was very sad. The feeble old mother walked along slowly. There was no one to help her to come into the house. Her son was not to be seen. He did not come out. He was somewhere inside. His wife came out.

දවසක් මහළු අම්මා පුතා ගේ ගෙදරට ආවා. පුතා දැන් හොඳ පෝසතෙක්. ලොකු ගේකයි ඉන්නේ. අම්මා එයා බලන්න ගියේ පරණ ඉරුණු ඇඳුම් ඇඳගෙන යි. අබල දුබල නිසා ගියේ හැරමිටි වාරුවෙන්. පුතා ගේ බිරිඳ ඉස්තෝප්පුවේ හිටියා. එයා තමන් ගේ නැන්දම්මාට ගෙට ගොඩ වෙන්න උදව් කරන්න ගියේ නැහැ. වයසක අම්මාට හරි දුකයි. අබල දුබල මහළු මව අමාරුවෙන් හෙමින් ඇවිදගෙන ආවා. කාගේවත් උදව්වක් නැතුව. පුතා පේන්න හිටියේ නෑ. එයා ගෙයි ඇතුළේ . පුතා ගේ බිරිඳ ඉස්සරහට ආවා.

She spoke harshly to the old lady. " What do you want?" she asked. The old mother said: " We are in a very bad way now. We have been starving for days." But the son's wife did not show her any kindness. She went into the house. She came back with a small bag. Inside the bag there were two measures of unhusked paddy. The old mother wanted some food quickly. But what she gave her was unhusked paddy. Her son was inside the house, unseen. He would have asked his wife to give those two measures of unhusked paddy to his mother.

මහළු මවට ඇය සැර පරුෂ විදියට කතා කළා. "මොනවද ඔහේට ඕන?" ඇය ඇහුවා. මහළු මව මෙහෙම කිවුවා. "දැන් අපිට හරි ම අමාරුයි. දවස් ගානකින් මොනවත් කන්න තිබුනේ නෑ". ඒ වුණාට පුතා ගේ බිරිඳ කිසි ම තෙතමනයක් පෙන්නුවේ නෑ. එයා ගෙට ගියා. පුංචි මල්ලක් අරගෙන එලියට ආවා. මල්ලේ තිබුණෝ වී සේරු දෙකක්. මහළු අම්මාට ඕනෑ වෙලා තිබුනේ ඉක්මනට කන්න පුළුවන් දෙයක්. බඩගින්නට කන දෙයක්. නමුත් එයාට ලැබුණෝ කොටපු නැති වී ටිකක්. පුතාගේ ඇතුලේ. පේන්න ආවේවත් නෑ. අම්මාට වී සේරු දෙකක් දෙන්න කියලා බිරින්දෑට කියන්න ඇත්තේ එයා තමයි.

The old mother was very sad. But, there was nothing she could do about it. The son did not come out of the house. The old mother looked around and took the bag in her hand. While going, the old mother said this to be heard by her son: " Hungry and starving, I came to my son's house. I was given two measures of unhusked paddy in a bag. I was in two minds: I wondered whether I should take it or not. But, my son, did I measure out the milk when I breast-fed you?" Her son's wife was very angry at that. She shouted at the old lady. " What are you saying? You old woman. Get out of the house this moment." The old mother left her son's home, crying and sobbing all the way to her home.

මහළු මව හුගක් කණගාටු වුණා. ඒත් ඉතින් මොනවා කරන්න ද? පුතා ගෙයින් එලියටවත් ආවේ නැහැ. අම්මා වටපිට බලලා මල්ල අතට ගත්තා. ආපහු යන්න හැරිලා පුතාට ඇහෙන්න මෙහෙම කිවුවා.

බඩගිනි වෙලා මා ගිය කල පුතුගෙ ගෙට
මැනලා වී දෙකක් දුන්නයි මල්ල කට
ගන්දෝ නො ගන්දෝ කියලා හිතුණි මට
මැනල ද පුතේ කිරි දුන්නේ මා නුඹට

ඒ අහලා පුතා ගේ බිරින්දෑට හොඳට ම කේන්ති ගියා.

දුකක් නැතිව මා ඇති කල අම්මාට
පතක් පමණ වී දුන්නේ ඉල්ලු විට
දෙකක් වී මැනල දීලත් මල්ලකට
මොකක් කියනව ද මැහැලියෙ පල දොරට

අසරණ මහළු අම්මා දුකින් කඳුළු සලමින් ආපහු ගියා.

WORSHIPPING MOTHER

For keeping me in your womb for ten months and for protecting and
nurturing me so well, I worship you (at your feet) dearest mother,
I wish you a blissful life of a hundred years!

BLESSING MOTHER

I have no words to recount the hardships dearest mother you
underwent, on my behalf, from the day I was born. I dearly worship you, loving mother.
When I cries you lulled me to sleep, with deep love and affection.
You washed me and cleansed me so caringly. Oh dearest mother, may you be ever happy!

WORSHIPPING FATHER

I worship the feet of my father who kisses and caresses me, and
places me amongst kings ensuring to my welfare.

BLESSING FATHER

I have no words to recounts the sacrifices dearest father you made'
for my welfare and well-being, since my childhood. I deeply worship you noble father.
Whenever I was upset or hurt, you comforted me so tenderly.
You cared for me and helped me in every way possible. Oh loving father may you ever happy.

මවට වැඳීම

දස මාසේ උරේ කත්වා - පොසේති වුද්ධි කාරණං
ආයු දීඝං වස්ස සතං - මාතු පාදං නමාමහං

මවට සෙත් පැතිම

දිනේ පටන් මා උපන්න - මවු විඳි දුක් බැරි කියන්න
දෙහොත් මුදුන් තබා මෙන්න - වඳිමි මවුනි සෙත් පතන්න
අඬන කලට මා නලවා - ආදරයෙන් නිදි කෙරුවා
කැත කුණු මගෙ අත ගෑවා - අම්මේ ඔබ බුදු වේවා.

පියාට වැඳීම

වුද්ධිකාරො අලිංගිත්වා - චුම්බිත්වා පිය පුත්තකං
රාජ මජ්ඣධං සුපතිට්ඨං - පීතු පාදං නමාමහං

පියාට සෙත් පැතිම

දිනේ පටන් මා උපන්න - පිය විඳි දුක් බැරි කියන්න
දෙහොත් මුදුන් තබා මෙන්න - වඳිමි පියනි සෙත් පතන්න
අඬන කලට මා නලවා - ආදරයෙන් නිදි කෙරුවා
කැත කුණු මගෙ අත ගෑවා - පියතුම ඔබ බුදු වේවා.

SINGAPORE BUDDHIST MEDITATION CENTRE
No. 1, Jalan Mas Puteh,
Singapore 128607
Tel. (65) 7783330. Fax. (65) 7730150